

AVE MARIA

LETNIK XXIV.
VOLUME XXIV.
(1932)

Štev. 4.

Izdajajo
SLOV. FRANČIŠKANI
V AMERIKI.

AVE MARIA is published monthly by The Slovene Franciscan Fathers, Lemont, Ill., (Address: Post Office Box 608) in the interest of the Slovene Franciscan Commissariat of the Holy Cross.,
Superior: V. Rev. Bernard Ambrožič, Comm. prov.

Subscription Price \$3.00 per annum.

Manager: Rev. Benedikt Hoge.

Editor: Rev. Alexander Urankar.

Entered as second-class matter August 20, 1925, at the post office at Lemont, Ill., under the Act of March 3, 1879. Acceptance of mailing at the special rate of postage provided for in Section 1103, Act of October 3, 1917, authorized on August 29, 1925.

Pomni.

Uprava Ave Marije Te prosi, da naslavljaš vse zahvale, poročila, pisma in druge vesti, tudi prispevke za list vedno na sledeči naslov: Rev. Benedict Hoge, P. O. Box 608; Lemont, Ill.

Tako se Uprava izogne vsem sitnostim, naročnik pa lahko pričakuje točnega odgovora.

Naročnine ne moreš poravnati?

Vsepovsod je hudo danes. Razumljivo, da bo treba tudi nam nekoliko potrpežljivosti. Potrpeti je treba danes na vseh krajih. Če Ti torej na noben način ni mogoče v doglednem času poravnati svoje naročnine, nikar ne misli, da Te bomo takoj vrgli iz imenika naročnikov. Kot naročnika Te smatramo za svojega dobrotnika. Nehvaležno bi bilo od nas, da bi Te sedaj v sili ne poznali, ko si nas Ti v letih bogate žetve poznal in točno po-

ravnal naročnino. Le — to Ti povemo: nikar ne bodi v skrbeh. Ko boš zopet pričel delati, boš poravnal svoj dolg. To naše sporočilo velja slehernemu, ki je res hudo prizadet v teh časih in mora v prvi vrsti gledati, da dobi družina skorjico kruha. Ne velja pa onim, ki se morda le skrivajo za kulisami slabih časov in se jim še vedno smeje skrita kašča polna blaga. Tem velja naslednja beseda:

Tudi Ave Maria je v potrebi.

Mnogo naročnikov radi brezposelnosti ne more redno poravnati svojega letnega dolga. Stroški Ave Marije so pa še vedno isti kot so bili nekdanj. Nujno bi morala Ave Marija trpeti škodo.

če bi ne imeli še vedno nekaj dobrotnikov, ki nam pomagajo, kakor je Egiptovski Jožef pomagal svojim bratom v času stiske.

Star pregovor pravi: Dvakrat da, kdor hitro da.

Bodi tako dober, če Te težave brezposelnosti še niso tako prevzele, da bi moral iskati cente za skorjo kruha, bodi tako dober in poravnaj naročnino. Tvoja naročnina bo dvakrat dobrodošla. Ne pozabi, Tvoj dar se bogato obrestuje, zakaj s Tvojim denarjem podpiramo le svoje dijake — Tvoje rojake. Mnogo jih

je. Lepi dan bodo šli med narod kot pridigarji božjega nauka; prišli bodo v slovenske naselbine, da še vsaj za dober čas ohranijo spomin Slovenije in slovenskih mater. Glej, Tvoj dar bo dan Bogu in domovini na altar. Podvizaj se in se oddolži Ave Mariji. Dvakrat da, kdor hitro da.

Še neko pojasnilo.

Časih dobivamo pisma iz domovine, v katerih naši bivši naročniki bridko občutijo izgubo Ave Marije. Dolga leta so bili naročniki, celo dosmrtni naročniki. Žal je tudi nam, da nismo mogli postreči tem svojim nekdanjim prijateljem. Toda brez zamere: sami so zbrisali sled za seboj. Kadarkoli se preseliš v

domovino, naznani nam naslov svojega novega stanovanja in postregli Ti bomo. Vsak mesec boš redno dobil naš list. Če ga ne dobivaš, nam sporoči. Naročnina za staro domovino: \$3.50. Tudi dosmrtni naročniki v domovini so naprošeni, da poravnajo poštnino.

12. dan v mesecu,

je zadnji dan prispevkov, poročil, zahval in pisem. Reči hočem: kdor želi, da bo njegovo poročilo v prihodnji številki, ne

še v eni slednjih, naj določje prispevek pravočasno. Dvanajstega v mesecu odda urednik rokopise v tiskarno.

Obetana povest,

povest iz davnih časov katakomb, ki nam jo je obljubil naš stari sotrudnik in pesnik, P. Evstahij Berlec radi neznanega

vzroka ni prišla preko oceana. Obljubili smo, da jo pričnemo priobčevati meseca marca.

"AVE MARIA"

je glasnik katoliškega življenja slovenskim izseljencem v Ameriki in porok zvestobe katoliški Cerkvi.

Naročniki so deležni duhovnih dobrot franč. komisarijata. — Naročnina \$3.00, izven Zdr. držav \$3.50.

Za naročnike in dobrotnike se bere vsaki mesec sv. maša.

April, 1932.

Z dovoljenjem in odobrenjem cerkvenega in redovnega predstojništva.

24. letnik.

Naš varih.

Piše urednik

NAZARET — tihi kraj, kraj samote. Predmestje Jeruzalemsko. Dirindaj Jeruzalema ni segel do njega kakor sega danes vrišč modernih velemest v naša predmestja.

Nazaret — božja samota, kjer je Vsemogočnost in Modrost oblikovala svoje večne misli o odrešenju človeštva. V samoto nazareško je poleg čudežne Rože Marije, vzora ženstva, postavil tudi čudežno drevo — sv. Jožefa, vzor moštva.

Kakor je roža Marija s svojo vonjavo prevzela ves svet, tako je drevo — sv. Jožef obsenčil zlasti moški svet.

Iz keliha čudežne rože Marije je izšla Beseda božja v senci Jožefovega varstva in očetovstva je ta Beseda rasla in zrasla v gromovit klic:

Jaz sem Pot, Resnica in življenje.

Naše življenje je kakor široka velikomestna cesta polna divjega trušča in hrušča. Naši domovi so polni cvilečih glasov kakor razglašene orglje v vlažni in zatohli cerkvi. Vsaka glasivka poje po svoje, nobena ne sluša volji organistovi.

Kako da se ni že naveličal Bog poslušati teh divjih orgelj človeškega življenja, ki ne poznajo več soglasja božje postave in božje volje. Vlada slabega zgleda in pohujšanja je segla v duše in telesa. Tako so nam danes telesa, ki bi morala biti tempelj sv. Duha, le razbite posode, po katerih potepeni psi strasti in neugnarnosti iščejo še zadnje ostanke dobre volje in poštenosti. In duše niso več ona lepa glasbila, iz katerih je Bog izvabljal pesem čednostnega in krepostnega življenja.

Dirindaj sveta je prevpil to pesem.

Nazarško samoto v ta dirindaj. Roža Marija naj razbegne vzduh materijalizma v nas — Drevo — sv.

Jožef naj zopet obsenči duše, duše v mrazu vse razgaljene, duše vse razpaljene od ognja.

Strast je duši kar sta mraz in slana roži

Greh je duši kar je ogenj licu in koži.

Mraz mori in ogenj žge.

*

Greh in strast, to ste dve besedi, ki jim danes svet ne pripisuje mnogo, a sta ravno greh in strast naša glavna sovražnika, ki izpodkopavata temelje sreče in veselja v življenju. Bog nam je dal življenje, ž njim nam je dal veselja in sreče. Greh in strast sta revolucionarila našo naravo proti Bogu, zato nam je Bog odtegnil svojo roko, umaknil se je malikom, ž njim se je umaknila sreča in veselja življenja.

Če hočemo sreče nazaj, če hočemo veselja v naše dni, nazaj na pot k viru in studencu veselja.

Kakor daje Marija roko ženstvu, tako ponuja sveti Jožef svojo dlan in svojo pomoč možem.

*

Resnica je: prva je padla žena, mož je podlegel sladkim besedam žene. Tako je še danes. Ženi je izpoddrsnilo, padla je, ž njo je padel mož. Zakaj žena je po čudežni nameri božji — tako ji je v naravi pisano zvezda — vodnica lepemu in čednostnemu življenju. Z ženo pade in pada mož. Kadarkoli je — bremo v zgodovini narodov — padla žena pod nivo ženstva, je padal tudi narod. Prvo odpove srce, s srcem odpovedo mišice, živci in kri. V moralnem oziru je srce naroda žena, mišice, živci in kri odpovedo s tem srcem. Mišica, živec in kri naroda je mož.

*

Če je treba reforme danes, je je sicer treba v prvi vrsti ženi, toda mož za njo ne zaostaja. Marija naj bo vzor ženstva, sv. Jožef naj bo vzornik možem. Oba bosta upostavila kraljestvo Kristusovo v svetu. Kakor sta nekoč dala svetu Kristusa, saj se je Kristus ob Ma-

riji in sv. Jožefu oblikoval, tako naj danes sv. Jožef in sveta Marija oblikujeta Kristusa v srcih vseh. — Marijinih in Jožefovih čednosti manjka danes svetu. Svet je zaverovan v napačne idole, zato ne more nazaj.

*

Ne Moskva, Nazaret bo reformiral svet. Ne Ljening — Sveti Jožef naj zavlada v srcih mož. Sv. Jožef s svojo udanostjo do Boga. Ljening trga moški svet od Boga, sv. Jožef ga bo privezal nazaj, Ljening je segel v prazno, zakaj kjer Boga ni, je praznota. Sv. Jožef je segel v polnost. Bog je popolnost in sv. Jožef je bil varuh božjega Sina, torej varuh božje popolnosti. Moral je imeti precej popolnosti v sebi, če ga je Bog

pravičen, prečist, premoder, nad vse srčen in tako dalje, kratko: bil je zgled delavcev. . . Ali bi lahko tako pisali o meni po smrti in o tebi?

*

Pravičnost. Čednost, ki da Bogu, kar je božjega, bližnjemu kar je bližnjega. Ljubi Boga iz dna srca in bližnjega kakor samega sebe. Božja lastnina je človeško telo, božja lastnina je človeška duša. Oboje mora biti posvečeno Bogu, v tem je pravičnost. Svoje telo in svojo dušo moram posvetiti predvsem večnim željiam, ker je Bog utisnil mojemu življenju svoj pečat. Božja last je, vrniti mu moram to življenje kakor je prišlo iz roke božje. Ravnotako moram spoštovati te-

postavil za krušnega očeta Njemu, ki nam je danes Kruh življenja.

Cerkev ima polno lepih naslovov za vzornika katoliškega moštva. Kakor bi ne mogla najti besede, da bi izrazila vso Jožefovo čednostno življenje in pokazala svetu moč Jožefovega varstva in Jožefovega zgleda. Najlepši so vzdihji, ko govori o Jožefu — glavarju svete družine, ko našteva zapoverstvo vse kreposti, ki so dičile to skromno srce najsvetejšega delavca.

Kakor govori o njem: Jožef nad vse pravični — prečisti, premodri, presrečni, prepokorni, prezvesti, nad vse potrpežljivi in poln ljubezni do uboštvu, kratko: bil je zgled delavcev, tako bi morala Cerkev pisati o vsakem katoliškem možu po smrti. Bil je nad vse

lo in dušo bližnjega, ker sta podoba božja. V tem je obsežena vsa postava. Bom-li torej udinjal svoje telo, in svojo dušo deklam posvetnosti? Ali bom gledal v bližnjem le žrtev svoje sebičnosti?

Jožef, nad vse pravični, ni čudno, da te je izvolil Bog. Tako bodo izvoljenci božji tudi le tisti možje, ki ubirajo svoje korake za teboj.

*

Čistost je svetu danes skoraj le še lepa pravljica iz Indije Koromandije. Še jo ima v čisljih, toda zdi se mu, da je doseči ne more; pa se več ne potrudil zanjo. Toda treba nam bo tudi še več čistosti. V družini in javnem življenju. Bog — neskončna čistost sama — je hotel dati čistega Jožefa čisti Mariji, da bo lahko v

njuni družbi rasel Kristus — Najčistejši. To hoče Bog tudi od tebe krščanski mož. Kako moreš zahtevati, da bodo udje tvoje družine Bogu dopadljivi v vseh dejanjih, če v tvojih ustih, tvoji glavi in tvojem srcu ni čistosti, ki jo zahteva Bog od katoličana?

*

Sveti Jožef je bil krušni oče večne Modrosti. Modrost našteva katekizem med temeljnimi čednostmi duhovnega in krepostnega življenja. Ne misli pri tem na modrost sveta, ki je večkrat samo puhla samohvala in sebična ošabnost; na modrost božjo misli, ki ž njo lahko kristjan razsodi hudo od dobrega. Moder v božjem oziru je vsak, kdor ceni dušo bolj kot svoje telo in večnost bolj kot časno posvetnost in uživanje. Kdor se ne da pregovoriti prevarljivim skušnjavam, ki preže na dobrega človeka na vseh vogalih sveta. Moder človek je v božjem smislu vsak, kdor ljubi božjo postavo radi tega, ker vidi v njej roko večnega Boga, ki hoče slehernemu pokazati in pomagati na pot do lepega duhovnega življenja.

*

Tudi sv. Jožefu niso bile prihranjene grenke ure. Prišla so nenadoma. Kako mu je moralo biti težko, ko ni razumel skrivnosti, ki se je dogodila nad Marijo. Ko mu jo je angel razložil, je krenil s krepko voljo na pot za odrešenje človeštva. Srčnost, ki mu jo je vera narekovala, ga je le še bolj priklenila na Marijino srce in na Jezusa, ki ga je Marija pod srcem nosila. V Egiptu je bilo treba pred sovražniki. Ni okleval. Srčnost mu je bila v srcu vselej, duhovna srčnost, ki se ne boji težav in hudih ur, samo da spolni voljo večnega Gospodovca veseljstva.

Srčnosti je treba tudi nam, ki živimo v dneh, ko svet vse bolj sovraži Kristusa, kakor pa da bi slušal njegovemu evangeliju.

*

Pokoren poveljem božjim in navdihom milosti je Svetnik iz Nazareta živel življenje božjega hlapca. Tako odurna beseda je to navidez. A je vendar vsa skrivnost božjega življenja samo v tem, da je človek pokorni služabnik, ki se pokorava vsakemu migljaju, vsaki kretnji vseustvarjajoče volji Boga. Zato je bil sv. Jožef med vsemi svetniki najbolj priljubljen krščanskemu svetu, ker je znal vslej kloniti glavo volji Njega, ki ga je odbral, da bo varuh Njegovega Sinu in Kristusove Cerkve.

Danes nam je že težko nositi glavo sklonjeno, vsak je raje nosi pokonci, kakor da bi hotel vsak imeti patent na vse znanje. Živimo pač v dobi svobode in prostosti. Kdo bo služabnik, kdo bo hlapec? Kdo bo vedno slušal le božjo besedo, saj mi je sam Bog pristo voljo dal? Zastonj mi je ni dal. Ne, ni je dal zastonj. Zato mi jo je dal, da bi po prosti volji dosegel še več zasluženja svoji ponižnosti in pripravljenosti slušati besedi božji.

*

Zvestoba Jožefova je tako lepo upodobljena v slikah krščanskih umetnikov, ki so tako radi naslikali Jožefa umirajočega. Marija — mati lepe ljubezni mu otira smrtni znoj, Jezus ga ob strani tolaži. — Zvestoba je druga beseda za stanovitnost. Stanovitnost do konca je bila krona Jožefovega življenja. Tako mora biti vsakemu kristjanu stanovitnost kakor ono drevesce, ki ga postavijo v naši domovini vrh zgradbe ali pa hiše, ko so jo dogotovili do strehe. Slehernemu katoliškemu možu naj bi ob smrti Bog postavil tako drevesce — obljubo srečne večnosti. Vsako stavbo je treba dogotoviti do konca, šele potem so lahko zidarji veseli, tako bo treba nam stavbo krščanskega življenja dovršiti, stanovitni bomo morali biti do zadnje ure, potem bomo lahko umirali kakor je umiral naš vzornik iz Nazareta z zavestjo v srcu, da nas čaka lovorjev venec zmage.

*

Potrpežljivost Jožefova se je pokazala v njegovi ljubezni do uboštva. Kraljevega rodu je bil. Lahko bi se bil nazadnje postavljajal s svojo slavno rodovino, bil je potomec najslavnejših sinov Izraelovih — Davida — kralja in pevca božjega. Mar mu je bilo za kraljevi pečat njegovega rodu. Opravljal je iz dneva v dan dela svojega poklica, bil je navaden rokodelec. In kdor je sam rokodelec ali trdi delavec, samo on ve, kako težko je prenašati križe in težave, ki jih delavski stan nosi s seboj. Peče znoj, pečejo žulji, skelijo skrbi za družino. Tudi Jožefa si ne morem misliti brez težavnih ur. Toda vem, da jih je prenesel s potrpežljivostjo, ki mora biti v srcu izvoljenega moža. Cerkev ne deli svojih svetniških naslovov tjavendan, kakor deli svet svoja odlikovanja. Tako tudi tebe in mene Bog ne bo odlikoval z nagrado ljubezni, če ne bova voljno nosila in prenašala težave stanu, ki nama ga je Bog namenil in dal.

*

Uboštvo je zlasti v naših dneh moreča skrb in težka šiba, ki zadaja družinam globoke rane. Družinski oče mora imeti dvakrat globljo rano, ko gleda in vidi, da mu družina trpi pomankanje. Uboštvo je danes premnogim kletev božja. Če nam druge milosti ne izprošiš letos, sv. Jožef, te nam izprosi, da odvrne Bog to šibo brezposelnosti in siromaštva, da v tej skrbi za skorjo vsakdanjega kruha ne bomo pozabili na nebeški kruh. Potrpežljivosti želimo, potrpežljivosti nam izprosi.

*

Pisal bi lahko naprej in naprej premišljeval. Čudim se, da še v svojem življenju nisem naletel na knjigo, ki bi na dvesto straneh pokazala svetu vzor delavstva in našega moštva. Veliko nam ne pove sv. pismo o njem, toda več dobrega in več koristnega lahko razberemo iz teh skromnih vrstic, ki so o njem zapisane kakor nam povedo za delavstvo koristnega knjige modernih vzornikov delavstva.

Veliko nam pove svet o teh vzornikih, pa vsi ti vzorniki niso vredni, da bi sv. Jožefu jermene njegovih čevljev odvezali.

*

Delavske misli in težnje silijo v dan. Prej ali slej bo svet v vodah preobnove, ki jo napovedujejo vodniki delavstva. Naša dolžnost, katoliški možje, je, da gre-

mo naprej mi, ki obrazimo svoje duše po najsvetejšem vzorniku — sv. Jožefu. Kakor more edino Kristus dati miru in ljubezni vsemu človeštvu, tako more samo njegov idejal ženstva prenoviti ženstvo in njegov idejal moštva prenoviti moštvo. Ta idejala sta Marija in Jožef.

Nazaret in edino Nazaret bo prenovil svet.

Legenda.

Dr. Fr. Trdan.

EDAVNO je izšel v neki nemški reviji članek, ki nosi napis: Kako v nebesih obhajajo god svetega Jožefa. Spis je posnet po neki holandski legendi iz 15. stoletja. Pisan pa je tako lepo domače, da sem ga že ponovno prebral in vedno z večjim užitkom.

Evo vam ga!

„Že nekaj dni sem je sveti Jožef opazoval, da se v nebesih nekaj pripravlja. Tu in tam so se zbirali svetniki v večjih in manjših skupinah in se skrivnostno pogovarjali. Če pa je sveti Jožef slučajno mimo prišel, so le potihem šepetali, če se je pa med njimi nekoliko pomudil, so namah utihnili ali pa začeli govoriti o vremenu.

Vso to dvolično igro je uprizoril Pavel, nizozemski trgovec, ki je prav poceni prišel v nebesa. Ko je bil Pavel še na zemlji in je nevarno obolel, se je vsa njegova družina zatekla k svetemu Jožefu in mu izprosil srečno zadnjo uro. Sicer je Pavel videl tudi vice, pa še tam je vložil dobri sveti Jožef zanj svojo besedo.

Trgovec Pavel je stopil v zvezo s sestro Dolorozo, ki je v življenju izredno častila svetega Jožefa. In tako sta se oba dogovorila, da bo treba letos god svetega Jožefa zelo slovesno obhajati. Kaj torej napravita? Velik vrt, v katerega je sveti Jožef redno zahajal, lepo ozalšata in okrasita. Po vrtu sta namreč nameravala prirediti slovesen sprevod, kateremu bi načelovala angelska muzika. Spreveda pa se bodo smeli udeležiti samo tisti, ki so nosili na zemlji ime svetega Jožefa ali pa bili znani kot njegovi zvesti častivci. Vsi drugi bodo samo od strani špalir delali. Morajo pa priti ta dan vsi v najlepših oblačilih in z odlikovanji na prsih.

Dne 19. marca je rekla Marija svetemu Jožefu: Ako boš šel danes kaj z doma, si nagrni najlepšo oble-

ko. Danes je Tvoj god, to vsi vedo in zato bodo danes še posebno nate gledali. In ker sveti Jožef že na zemlji ni Mariji nikdar nobene odrekel, jo je tudi v nebesih vedno in rad ubogal.

Dne 19. marca ob devetih zjutraj je odšel sveti Jožef z doma in se kakor po navadi napotil v rajski vrt. Pa kako se začudi, ko vstopi! Vsa drevesa so okrašena in polna obeskov, ki spominjajo na delavnico v Nazaretu. Na drevju je videl: oblič, žago, kotomer, dleto in še mnogo drugega orodja, ki je bilo ovito z belimi lilijami. Okrog dreves pa so stali nedolžni otročiči v belih in plavih oblekah, ki so trosili zlate šopke na pot. Ves ta sijaj je poživiljala angelska godba, ki je za ta dan izbrala še posebno lepe komade.

Jožef gleda in se ne more nagledati; čim dalje stopa, tem bolj raste njegovo začudenje. Po lepo okrašeni poti prikoraka nebeški sprevod s trgovcem Pavlom in sestro Dolorozo na čelu. V sprevodu je bilo videti zastopnike vseh narodov. Da povem na kratko: Dne 19. marca ni nihče ostal doma, vse je odhitelo na lepo okrašeni vrt, da vidi in častita svetemu Jožefu.

Ko so dospеле prve vrste do svetega Jožefa, so vsi ondi zbrani škofje intonirali prelepi Jožefov himen: Te Joseph celebrent — Tebe, sveti Jožef, naj vsi hvallijo in poveličujejo. . . Toda kakor iz enega grla se zasliši glas: Danes ne bomo peli latinsko, danes bo pel vsak v svojem jeziku, kakor tudi na zemlji časte svetega Jožefa vse vrste, vsi jeziki.

In tedaj so zaorila cela nebesa.

Solze ganotja so porosile Jožefov obraz. Takih častitk v svoji skromni ponižnosti ni pričakoval. Obljubljal pa je v svoji zahvali, da ne bo nikdar odrekel prošnje tistemu, ki se bo nanj obrnil.”

MOJA POT IN GESLO.

Rev. Evstahij, O.F.M.

Izrekel bom vsebino svojih dni,
povedal rad bi vse z besedo eno:
GOSPODA naj častita duh in kri,
vse delo bodi Njemu posvečeno.
— In upam,, da poreče sodni dan:
“Otrok moj, nisi me iskal zaman!”

Ženam.

P. Aleksander.

STAVIL me je — ni še dolgo tega — odličen mož iz soseščine in mi je kar na lepem — brez vsakega uvoda — začel: "Sv. Jožefa v vašo cerkev — lično cerkvico imate — najlepše vzore krščanskega življenja imate v altarjih; enega meni manjka, kadar imam priliko moliti v vašem svetišču. Vzor domačega življenja, večno milega in večno očetovskega srca Jožefovega. Čudim se, resnično se čudim, da moreš najti v katoliški cerkvi svetišče brez variha Matere božje in Deteta božjega." Prepričeval sem ga živo: "Kam za božjo voljo hočete še dati Jožefov kip, ko prav nikjer pred altarjem mesta ni, ko je vsak najmanjši proseor izpolnjen." Odgovoril mi je še bolj prepričevalno: "Za svetega Jožefa bi našli še vedno kotichek. Ne bi bilo svete družine brez svetega Jožefa in morda ne tako svete Marije brez tako svetega moža božjega."

Kar osupnila me je ta silovita gorečnost do sv. Jožefa. Še nikdar nisem slišal iz ust človeških take cene o sv. Redniku Sinu božjega. "Ne bi bilo svete družine brez svetega Jožefa in morda ne tako svete Marije brez tako svetega moža božjega." Samo globoko zaupanje do svetega priprošnjika mu je nagovarjala besedo, ki bi si jih jaz ne upal izreči ali zapisati. Mislim, da mu ni zameril Bog, če je nekoliko podcenil milost božjo, ki edina je oblekla Mater božjo s tako svetostjo, da je mogla pod srcem nositi Jezusa-Odrešenika, podcenil milost božjo in pripisal sv. Jožefu zaslug, da častimo v Mariji — najsvetejšo ženo in mater.

Res je: Krušni oče Kristusov je moral tudi na Marijo napraviti vtis moža-izvoljenca božjega, ki je radi svoje globoke ponižnosti, radi svoje neomajne ljubezni do postave božje, radi neutrudljive skrbi za božjo družino v Nazaretu postal varuh vseh krščanskih družin in si zaslužil, da ga Bog in Cerkev nazivata s prelepimi imeni: Steber družin in dika domačega življenja. — Toda Marija je bila prva v previdnosti božji odločena, da bo nosila v sebi biser božje ljubezni — Zveličarja sveta. Po tem biseru je tudi sv. Jožef obogatel v duhovnem življenju, ker je po srcu Marijinem, ki je bilo vse krotko, ponižno in sveto, obličil svoje srce. Tako je bilo z Jožefovim srcem kakor je z zrcalom. Spočetka zrcalo ni drugega kakor navadno steklo, čisto in jasno, ko to steklo prevlečejo z neko posebno gosto snovjo, šele potem pokaže tvojo podobo. Tako je bilo z Jožefovim srcem. Čisto je bilo in jasno. Ko se je združil z najsvetejšo Izvoljenko svetega Duha v zavezi sv. zakona, je še bolj živo pokazal podobo božjo v sebi. Morda primera z zrcalom ne pristoja prav. Reči hočem samo: Po Ma-

riji se je gotovo bolj sv. Jožef spopolnjeval kakor Marija po zgledu sv. Jožefa. Ne bi bilo tako svetega Jožefa brez tako svete žene Marije.

Bliža se nam praznik presvetega moža iz Nazareta. Varuh družin, predvsem ene velike družine, ki nosi Kristusov pečat prav v posebni vrsti — družine cerkve. Če hočemo, da bo po naših družinah vladal mir, vladala ljubezen, — dika domačega življenja — sv. Jožef mora najti mesto ne samo na altarju kamnite cerkvice temveč tudi po altarjih družinskih cerkva, v srcu vseh družinskih članov. Za sv. Jožefa mora najti kotichek v svojem srcu sleherna katoliška družina.

Katoliška žena in mati — ki pravimo o tebi, da podpiraš tri vogale hiše, ne pozabi; sv. Jožef nosi častni naslov: steber družin — dika domačega življenja. Tebi predvsem je namenjena ta beseda. Ako hočeš, da boš podprla tri vogale svoje hiše tako, da bo hiša trdno stala, kar brez obotavljanja k sv. Jožefu, v svojem srcu moraš najti kotichek za njegove čednosti. Tri čednosti so kakor svetle zvezde v njegovem življenju: Krotkost, udanost v voljo božjo in ljubezen do božje besede, do božje zapovedi. Krotka žena, udana žena, pokorna žena podpira tri vogale hiše, tako bi se moral glasiti pregovor. Jožefove čednosti. Čednosti, ki bi morale dičiti predvsem srce žene in matere, zakaj po njej se oblikuje hote ali nehote srce moža in se oblikuje srce otrok. Menda nočeš, da bi bila srca tvojega moža in tvojih otrok navadne črepinje, razbite in umazane, črepinje ki ležijo na smetišču, črepinje, ki ne poznajo pesmi bogoljubnega življenja. Srca tvojih naj bodo glasni zvonovi božji, ki prepevajo božjo čast in kličejo še druge k bogoljubnemu življenju.

Tako sem pravzaprav že prišel do druge besede, ki sem Vam jo danes namenil. Radi te besede sem se poslužil uvoda o gorečem možu, ki se je tako zavzemal za slavo sv. Jožefa, in ga v svoji gorečnosti tako postavil za Marijo.

Tudi pri naših družinah velja: Ne morem si misliti svete družine brez svete matere, ne svetega moža brez svete žene. Veljalo bi tudi obratno, toda predvsem je sveta mati temeljni pogoj svete družine in sveta žena temeljni pogoj svetega moža.

Koliko je po naših družinah danes tožba.

Toži mati Katarina: take nagajivce imam za otroke. Žena Cecilija se jezi na moža-pijanca, žena Terezija se huduje radi moža-brezverca in mati Francka je že vsa sključena in suha in bolna, ker ji je Bog dal take "pankerte".

Naša zgodba o častivcu sv. Jožefa v uvodu k tem besedam naj prinese tale zlati nauk krščanskim ženam in materam:

Mož se večkrat po ženi oblikuje, čednost le krepost narekuje. Isto velja o nagajiveih in "pankertih".

Povej mi žena: Ali si vsaj nekoliko tako sveta kakor je bila sveta Monika, ki je toliko molitev žrtvovala za svojega moža in sina? Oba sta bila brezverca in preklinjevalca milosti božje, pa sta se oba vrnila v božje naročje. Kako? Na kak način? Po prošnji in solzah matere in žene Monike. Ali nimaš morda ti

lje, ali bi se mogla tvoja roka venomer sklepati zgolj v maščekavno in jezno pest, namesto, da bi se sklepala v prošnjo, gorečo in iskreno prošnjo, ki oblake prođra: Ti Marija mi spreobrne otroke v angelje.

Povej mi žena, ki imaš moža, ki vse preveč rad kuka v sod in frakelj. Ali ni tvoja sitna narava kriva, da mož raje gleda v sod kakor v tvoje oko, da raje hodi v kraje, kjer ni molitve, kjer je le kletev in vzduh

za brezvernost svojega moža nevernost lastnega srca, ki nič ne da na molitev, ki moževo kletev s kletvijo podžiga in tako naliva na ogenj le novega olja?

Povej mi mati, ki ti otroci in njihova nagajivost koplje prerani grob. Ali je tvoja duša ona krotka in ponižna duša, ki hodi v šolo k materi božji? Vse drugam hodi v šolo. Zakaj če bi hodila v šolo k Mariji, ali bi moglo biti tvoje srce tako polno jeze in hude vo-

pojnih pijač? Morda je tvoja večno prazna miza kriva, da si mora zaliti želodec s pijačo, ko nima doma drugega ko krompirja in zelja po oni slovenski: repa, korenje je naše življenje. Ne pozabi: Ljubezen ima tudi v želodcu svoje korenine.

Sto takih vprašanj bi še lahko zastavil. Da bi imel prostora. Ni vselej močiček prvi vzrok nesreče v družini, po večini jo lahko iščeš pri ženi.

Vечно resnično bo: le sveta žena in mati hišo podpira, njena kletev, sitnost in jeza dom samo podira.

Dika domačega življenja sveti Jožef, ki si svojo dušo oblikoval po tak lepih vzgledih, najlepšo milost

boš izprosil pri Bogu, če nam izprosiš, da bodo naše žene tako krotke, kakor je bila tvoja, tako svete, kakor je bila tvoja in tako bogoljubne, kakor je bila tvoja, tvoja sveta žena in naša mati — Marija.

Človeška beda in božja tolažba.

Rev. K. Pflieger.

Življenje je že tako. V soboto je stal še z motiko na njivi, zvečer se ni počutil posebno dobro, v nedeljo jutro pred mašo so poklicali župnika,

in opoldne, predno je veliki kazalec dohitel malega ob dvanajsti uri, je bil mrtev.

Življenje je že tako. Tu je bil eden, ki je mislil, da mu bo življenje tako zvesto, kakor mu je ostalo zvesto na bojnem polju, kjer ga je toliko in toliko njegovih tovarišev lahkomišljeno tebi nič meni nič zapustilo. Mislil je, da se ga bo življenje držalo še leta in leta, vedno in vedno je delal, dva njegova otroka sta bila še mlada, tretjega je pa pričakoval in se ga že veselil. Toda ko je prišla pomlad s svojimi gorkimi sapicami, ko je zemlja praznovala svoje vstajenje z novimi cveticami v vrtu in travniku, ko so pričela drevesa cveteti — tedaj je moral oditi. In med tem ko so zunaj prepevale drobne tičice, jokala sta v temni sobici dva otročiča.

Življenje je že tako. Trdo, neusmiljeno je proti tem, katerim se je ravnokar še smehljalo. . . Tako trmasto, hudomušno, tako nezvesto, tako pozabljivo. . .

Toda eden ni pozabljiv, eden ni nezvest. Eden ni pozabil svojega dobrega prijatelja, ki ga je obiskal vsako nedeljo, zjutraj in opoldne, in zvečer še enkrat v njegovi tihi, sveti hiši med jelkami in sadnim drevjem ob koncu vasi. Prvo nedeljo, ko ni mogel priti k njemu, je šel on k njemu, on veliki, božji človekov prijatelj. Vedel je, da ga potrebuje. Kar tako se podati na daljno pot ni nikaka malenkost. Tu se prične bati in tresti največji junak.

In to ni dobro, prijatelj, je rekel Odrešenik. Ni se ti treba bati. Tvoji grehi? Ali misliš, kar govori duhoven v mojem in v imenu moje ljube cerkve k nebeškemu Očetu: "Razveseli, o Gospod, njegovo dušo s tvojim pogledom, in ne spominjaj se več starih krivičnosti, neumnosti njegove mladosti in strasti, katere je vzbujala v njem norost hude poželjivosti. In če je grešil, vendar ni zatajil Očeta in Sina in Svetega Duha, imel je vero v sebi, gorečnost do Boga, in je tebe, ki si vse in tudi njega vstvaril, zvesto častil." In potem prijatelj, ali nisem bil pri tebi, ali nisem govoril besed "Ego te absolvo" (jaz te odvežem), ali nisem ravno zato k tebi prišel, da vzamem težo tvojih grehov na moja močna ramena, ki so nosila še veliko težja bremena? Pridi, brat, pridi, kdor ne more zapustiti očeta in matere in žene, ni mene vreden, ni vreden slave, ki mu jo je pripravil Oče. . .

To je božja tolažba v človeški bedi. Smrt, kje je tvoj osten? Pravi kristjan ne umrje, on samo izpremeni svoje bivališče. On ne zapusti ničesar, njega ne zapusti nič, kar je bilo brez vrednosti in pomena: hiša, polje in slično. Toda ljubezen in življenje nikoli ne nehata. Ravno narobe; sedaj se življenje in ljubezen še le prav pričneta. Otroci molijo zanj v šoli, verniki v cerkvi, in če je imel sovražnike, stoje sedaj ginjeni ob njegovem odprtem grobu. Kakor mogočen plamen se dviga v njihovih srcih čut najožje družinske skupnosti, velikega občestva svetnikov! Smrt je napravila sedaj sicer vrzel v zemskem življenju ene družine v vasi; toda pogled duše niti v daljno, svetlo, mogočno življenje večnosti. . .

Nad novim grobom, ki krije zemske ostanke krščanskega življenja, stoji preprost križ in govori prastaro, a še vedno novo božjo tolažbo:

Križ bo ozdravil križ.

Tako govori Gospod:

"Imenujete me Učenika — pa me ne vprašate.
Imenujete me Luč — pa me ne vidite.
Imenujete me Pot — a po njej ne hodite.
Pravite Življenje mi — po meni pa ne hrepenite.
Imenujete me Modrega — pa mi ne sledite.
Imenujete me Lepega — pa me ne ljubite.

Trdite, da večer sem — in me ne iščete.
Trdite, da sem usmiljen — pa mi ne zaupate.
Imenujete me Plemenitega — in mi ne služite.
Imenujete me Vsemogočnega — pa me ne častite.
Pravite, da sem pravičen — in se me ne bojite.
In če vas pogubim — mi ne zamerite!"

Kaj ima delavec od Kristusa in Njegove cerkve.

Rev. J. C. Smoley.

VELIKI človeški družini, v kateri je član navezan na člana, imajo vsi nalogo in dolžnost, da delajo drug poleg drugega, oziroma drug z drugim. Jasno je torej, da ne more biti vsakdo delodajalec, vsakdo vodnik, da bi vsakdo ukazoval, marveč eden bo ukazoval, drugi bo ubogal. Ako naj vlada v človeški družbi red, ako naj izpolnjuje vsak svojo dolžnost na svojem mestu, potem mora biti življenje in delo človeka urejeno po gotovem načelu. In to načelo, ki prinese red v veliko družbo, namreč družbo, je socialna pravičnost. Brez te ni mogoče pravega skupnega dela, brez nje pride vedno do sporov in preprirov. Socialna pravičnost je najbolj potreben predpogoj za urejeno in mirno skupno življenje ljudi.

Pravičnost uredi razmerje človeka do človeka, družbe do družbe; vsled te pravičnosti da človek člo-

veku, kar mu po pravici gre. Samo ta je pravičen, kdor ne išče samega sebe, marveč tudi vsakemu drugemu da, kar je po pravici njegovo.

Kristus je pokazal človeku pot k večnemu miru in večni sreči. On mu je moral pokazati, kako se mora že tukaj pripravljati na večno srečo. V ta namen je moral določiti razmerje človeka do človeka, moral je postaviti gotova pravila in načela. In Kristus je to storil v polni meri. Ni samo pridigoval, oznanjal ljubezni do bližnjega, on je dal tudi zakon o socialni pravičnosti. Ljubezen brez pravičnosti ni ljubezen; pravičnost brez ljubezni ni popolna pravičnost.

Vsa vsebina naukov našega božjega Učenika ni pravzaprav nič drugega kakor pravičnost. Kaj pa je učil Kristus? Večno pravičnost nebeškega Očeta napram človeku; potem pa pravičnost, ki jo dolgujemo Bogu, samim sebi in svojemu bližnjemu.

Kristusovo načelo.

Kristus je postavil kot načelo: "Karkoli hočete, da vam drugi store, tudi vi njim storite. To je zakon in preroki" (Mat. 7, 1.). Ali ne bi to načelo samo zadoščalo, da bi se medsebojno razmerje med ljudmi lepo uredilo? Ali ne bi izginila takoj vsaka krivica, vsaka trdosrčnost, če bi se vsakdo ravnal po tem načelu? Socialnih bojev bi mi ne poznali; vsakdo bi imel vse, kar mu gre, nikdo bi ne imel vzroka, da bi bil s svojim bližnjim nezadovoljen, ali da bi se ž njim celo prepiral; vsakdo bi namreč napram svojemu bližnjemu dolžnosti, ki jih ima, spolnjeval.

Drugo načelo najdemo v Kristusovih besedah: "Dajte cesarju, kar je cesarjevega, in Bogu, kar je božjega" (Mat. 22, 21). Govor je tu seveda o davku, ki se je moral plačevati rimskemu cesarju, je pa v teh besedah globlji pomen. Kristusa so vprašali o dolžnosti pravičnosti. Nato je splošno odgovoril: Vi morate biti pravični napram vsakomur, dati vsakemu, kar mu gre.

Poleg teh splošnih načel je dal pa božji Učenik še posebne predpise. V svoji gorski pridigi je rekel: "Ako vaša pravičnost ne bo popolnejša kakor pismarjev in farizejev, ne bote šli v nebeško kraljestvo" (Mat. 5, 20). Kdo pa so bili ti ljudje in kaj so storili? Bili

so mogotci, voditelji naroda, kateremu so nalagali težka bremena, sami pa niso ganili z mezincem. Obstoječe postave so poostrili, svojemu zakoniku so dodali nesmiselne predpise, sami so pa izpolnjevali samo te postave, ki so se jim prilegale. Zlorabljali so svojo moč, v nekem smislu so vodili razredni boj proti ljudstvu. Ali ne vidimo v imenovanih Kristusovih besedah ostro obsodbo zlorabe moči in izkoriščanja bednega položaja ljudstva?

Ko je nebeški Učenik razposlal svoje apostole v misijonsko delovanje, jim je dal razna navodila na pot: "Ne jemljite si ne zlata ne srebra ne bakra v svoje pasove, ne torbe ne dveh sukenj ne obuval ne palice", in ta svoja navodila je utemeljil z besedami: "Zakaj delavec je vreden svoje hrane" (Mat. 10, 9). Na drugem mestu pa pravi: "Delavec je vreden svojega plačila" (Luk. 10, 7). On ne pravi, delavec je vreden *nekakega* plačila, on pravi, delavec je vreden **SVOJEGA** plačila, to je celega, poštenega, pravičnega plačila, kakor si ga je zaslužil s svojim delom in trpljenjem. Kristus zahteva tu popolno pravičnost. Plačilo ni nikako darilo, ki ga daje delodajavec, ampak delavec ima **PRAVO** do tega, kakor pravi sv. Pavel: "Temu, ki dela, se bode računalo plačilo ne po milosti, ampak po dolžnosti" (Rim. 4, 4).

Postave pravičnosti.

In knjiga, v kateri so vknjižena načela socialne pravičnosti, je dekalog, so desetero božje zapovedi, ki jih dal Vsemogočni med gromom in bliskom ne samo izraelskemu ljudstvu, marveč vsemu človeštvu. Kri-

stus ni preklical desetero božjih zapovedi, marveč jih je znova potrnil in jih takorekoč znova posvetil.

V dekalogu so podane točka za točko, skoro bi rekel po paragrafi, postave pravičnosti in urejene z na-

tančnostjo, kakoršne bi navaden zakonodajavec ne bil zmožen. V dekalogu so postavljene trojne dolžnosti pravičnosti, ki jih moramo izpolnjevati prav jasno: dolžnosti do Boga, dolžnosti napram nam samim, dolžnosti do bližnjega. V poslednjih imamo dolžnosti socialne pravičnosti.

Te nam ukazujejo, da smo pokorni vsaki zakoniti oblasti in jo spoštujemo, prepovedujejo nam, da bi škodovali bližnjemu na telesu ali duši, zapovedujejo nam, da ohranjamo svetost zakona čisto, prepovedujejo nam, da bi se dotaknili imetja svojega bližnjega, da ga ne smatramo kot prednost našega izkoriščevanja; zahtevajo od nas odkritosrčnost in poštenost v obče- vanju in nas zavezujejo, da se ne dotaknemo poštenja in dobrega imena svojega bližnjega.

Ti zakoni socialne pravičnosti, kakor jih vsebuje dekalog, kakor jih je Kristus znova potrdil, vežejo vse ljudi. Nikoli in nikjer ni Kralj pravičnosti človeka

oprostil spolnjevanja teh dolžnosti. Največji bogataš se ne more odkupiti od teh obveznosti s svojim denar- jem, spolniti jih mora kakor najzadnji berač. Če mora torej vsak človek izpolnjevati te zapovedi, te dolžnosti, kako pa pride do tega in kje je vzrok, da člo- vek ne pride do miru? Devetnajst stoletij oznanjamo evangelij ljubezni in pravičnosti, sprave, sporazuma med posameznimi razredi pa še vedno nismo dosegli.

Vzroki tega žalostnega in sramotnega dejstva leže v tem, ker ne pripoznavajo vsepravičnega Boga, vzroki so sebičnost in lakomnost in velika domišljija pretežne- ga dela človeštva. Dokler svet ne bo našel poti nazaj h Kristusu in njegovim postavam, toliko časa bo ostal socialen, družaben mir utopijski. Z nasiljem, z orož- jem se da uvesti nekako premirje, ki pa, ker ne sloni na temelju, ker namreč ne priznava Kristusovih načel o socialni pravičnosti, ne more imeti trajnega ob- stoja.

Pametnice in rečenice.

N a b r a l R e v . J . C . S m o l e y .

Odreši se z miloščino svojih grehov in z usmilje- njem do revežev svoje hudobije.

* * *

Blagor njemu, ki se usmili siromaka in ubožca; ob dnevu nesreče ga bo rešil Gospod.

* * *

Kakoršni so dnevi tvoje mladosti, taka bo tudi starost tvoja.

* * *

Kršćanstvo se ne podeduje; ako hočete imeti kr- šćanske otroke, si jih morate kršćansko vzgojiti.

* * *

Nič ne moti bolj miru naše duše kakor samo- ljubje in pretirano spoštovanje samega sebe.

* * *

Pred vsem moramo skrbeti za mir srca in pokoj duše, ne zato, ker staj vir zadovoljnosti, marveč ker iz- virata iz ljubezni do Boga in iz zatajevanja naše lastne volje.

* * *

Kakor je grozdov sok pričetkoma trpek in še le pozneje postane sladak, tako pride tudi pri človeku najprej strah božji in potem še le ljubezen. Kjer ni pravega strahu, tudi ni prave ljubezni božje.

* * *

Potrpežljiv mož je boljši kakor močan, in kdor sam sebe brzda, je boljši, kakor kdor premaga mesta.

Razumnost moža se pozna po njegovi potrpežli- vosti.

* * *

Brezbožnik beži, če ga prav nikdo ne preganja, pravičnik pa je miren in brez strahu kakor lev.

* * *

Pogum je najlepše, kar ima mož. Pravi pogum pa je zaupanje v Boga.

* * *

Čudna, nepojmljiva so pota človekova. Čudno in tajno snuje volja božja vse dni našega življenja in vodi naše korake.

* * *

Kar je Bog ustvaril, je vse zdravo. Smrti ni v božjih delih. Kako neki bi bil smrtni strup v božjem ki je pravično. Pravičnost je namreč večna in ne- umrljiva.

* * *

Zdravje vsega zdravja je božja modrost. Zdravje je veselje. Veselje vsega veselja pa je strah božji, kakor je zapisano, pobožno srce razveseljuje in daje dolgo življenje.

* * *

Delo nam povzroča vesele dni, lenoba nam samim postane v nadlego.

* * *

Spretnega vsak ljubi, nespretnega pa nihče ne želi.

* * *

Trpljenje ne traja vedno, nestrpnost ga še poveča.

Nedeljske misli.

PRVO povelikonočno nedeljo beremo vernikom evangelij o Jezusu, ko se je prikazal svojim učencem ob zaprtih durih.

Kako vsemogočen je Bog. Še zid in trdi kamen mu ne moreta zabraniti, da ne bi mogel, kamor hoče. Vsepovsod je pričujoč, vsepovsod prodre njegova vsemogočnost. Bog vse vidi, Bog vse ve. Naj skrivam pred njim svoje misli, odprte so pred Njim, bere lahko iz mojega srca kakor bere učitelj iz zvezka svojega učenca. Skrivam svoje želje pred Njim, pozna jih tako dobro kakor pozna mati želje svojega otroka. Dejanja svoja ovijam v temo in noč; nespametno, ko je pa vse, kar je in živi, svetlo pred njim kakor dan. Ne bom zakrknil svojega srca, ne bom se obdal s kamnom in zidom grešnosti. Bog, ki je gospodar vse moči; Bog, ki je zidar in graditelj vesoljstva, pa bi ne mogel razbiti tega kamena.

*

Drugo velikonočno nedeljo beremo vernikom evangelij o Jezusu, dobrem pastirju.

Ne bi nam bilo tako hudo na zemlji, če bi vršili vse svoje dolžnosti, vsak na svojem mestu, tako kakor jih je vršil dobri pastir. Preveč najemniškega duha je vsepovsod, vestnosti dobrega pastirja pa nam vsem manjka. Sebičnost je danes gonivna sila vsemu delu, vsemu teženju, vsemu življenju. Vsak ima svoje oči uprte le vase, ne odpiramo jih več tako radi nazven. Bolj bi nam bilo vse delo blagoslovljeno, uspešnejše bi bilo naše nehanje, da je več dobrih pastirjev na svetu, pa manj najemnikov. Najemnik pozna samo eno: svoj želodec in svoje dobro, dobri delavec pa pozna tudi ljubezen do drugih in po drugih ljubi sebe in Boga. Odslej bom vesten v svojem delu in svoji službi ne kakor sebični najemnik, temveč kot dobri pastir, mož na mestu, ki mu zaupa svet in Bog.

*

Tretjo velikonočno nedeljo beremo vernikom evangelij o Jezusu, ko napoveduje svojim apostolom in učencem svoj odhod.

Kristjan biti se pravi biti Kristusov nasledovalec. Kakor je bilo njegovo življenje polno blagoslova za človeštvo, tako mora biti naše življenje polno dobrih del. Dobra dela, ki jih vršimo z dobrim namenom so garancija, da bomo lahko tudi mi kedaj govorili o srečnem odhodu z zemlje. Čim bolj krščansko živim, čim bolj krščansko žrtvujem svoje delo delu za Boga, tim več veselja in več pomena bo imelo moje življenje, a konec bo krona, zmaga in veselje. Kakor je Kristus prišel na svet, da po trpljenju gre v svojo slavo, tako je vsak kristjan poklican, da za Kristusom nosi križ na križevi poti do Kalvarije. Za Kalvarijo pa leži gora razodetja. Tabor s srečo. Ona duhovna sreča, ki nima kaplje grenkobe v sebi. Zemska sreča je opoteča, večna sreča bo trajala v večnost.

*

Četrto povelikonočno nedeljo beremo vernikom o Jezusu, ki obeta svojim učencem tolažnika sv. Duha.

Duh božji je vladal in živel med vodami, piše sv. Pismo o prvih dneh stvarjenja. Tako vlada in živi nad vodami vsega življenja duh božji še danes. — Ta sv. Duh živi v nas, v njem se gibljemo, živimo in smo. Kristus — druga oseba božja je odšel od nas. Toda poslal nam je Tolažnika, ki naj nas s svojo milostjo bodri, da vztrajamo na potu do zadnjega namena. Vse premalo se zavedamo, da je sv. Duh sol našega življenja. Zato je kristjan brez sv. Duha kakor jed brez soli, ki jo izpljuneš iz ust. Mlačnost naj ne bo v nas. V mlačnem srcu ni sv. Duha. Kjer ni sv. Duha, tudi ne bo dedščine. Milost sv. Duha je kakor pečat na koncu testamenta. Vsak kristjan želi sprejeti dedščino božjo, brez pečata in podpisa dedščina ne velja. Bog z milostjo sv. Duha piše v našem srcu svoj podpis. Le ta podpis nam da pravico do božje dedščine.

Slika iz velemesta.

Ledeno mrzel zimski večer.

Avtomobili, ki jih vozijo v kožuhovino oblečeni gospodje, drve po mestnih ulicah; po cestah hite pešci, da si nakupijo potrebne stvari za praznike, ali pa da nosijo že nakupljene domov. Tu in tam, povsod odpiranje in zapiranje vrat najrazličnejših trgovin.

Poletno in ubožno oblečen mož obstoji pred krasno razsvetljenim izložbenim oknom. Zebe ga, roke skrivava v žepe suknjice, po celem telesu se trese, a vendar se zdi, da ga je premagala radoglednost.

Mogoče nima doma, ki bi ga vsaj deloma varoval hudega mraza?

Njegov obraz je izsušen, lakota gleda iz njega. Kdo ve, koliko časa že ni toplega jedel?

Sedaj pregleduje razstavljene predmete, ki žare v morju svetlobe: mesene pastete, šunke, stlačenke, purane, gorčično omako in nešteto drugih stvari, ki vzbujajo dober tek in dražijo slast. In tam v ozadju — rjav krasen mlinec, poleg njega slikovit list z napisom:

“Pasji kolač, prvovrstno in izredno okusno sredstvo za krmljenje psov!” . . .

Porabi čas!

Človek: Lahko ustaviš uro, ne moreš pa ustaviti časa, ne moreš ustaviti današnjega dne. Učenjaki pravijo, da se vrti zemlja z vsem, kar je na njej, hitreje kakor leti krogla iz puške. Z vsem hiti življenje. Ne daj, da bi se tvoje življenje razkosalo, zdrobilo v dni, ki so bili slabo porabljeni. Vsak dan bo vstal od mrtvih v večno življenje, v tvoje zveličanje ali pa v tvojo obsodbo, tvoje pogubljenje. Še si gospodar današnjega dneva. Pretekli dnevi so neizbrisno zapi-

sani v knjig življenja — kot dolžno pismo, če si bil prenapuhnjen ali pa brezbrizen, malomaren, da bi se spravil z Bogom, zapisani so ti v večno življenje, če si umil svojo dušo v spovedi in jo okrepčal pri obhajilni mizi. Kmalu prideš do zadnjega lista v knjigi življenja, prišel bo tvoj zadnji dan. Rakev, v katero te bodo položili, bo zadnja črtica v tvojem zemskem življenju. Zabili bodo rakev z žebli — bo to zadnja točka—položili te bodo v grob... Porabi, prijatelj, čas...

Ničvredneži.

Nedavno je prišel k redovniku v celico mož, ki je že leta in leta zanemarjal svoje dolžnosti, ni hodil k zakramentom, dasi je bil v mladosti strogo krščansko vzgojen. Strasti mladosti, slaba družba, verska brezbriznost so zamorile dobro seme, ki je bilo zasejano v njegovo srce. Prišel je tako daleč, da je živel kot pravi pogan. Ko razloži svoje stanje redovniku, ga ta hitro vpraša: "Kaj vas je pa privedlo do tega koraka? Morda zadnje pridige o štirih poslednjih rečeh v naši cerkvi?" "Ne," je odgovoril mož. "Morda va-

ši prijatelji, ki so v tako obilnem številu prihajali za čas pobožnosti v našo cerkev?" "Ne," je bil zopet odgovor. "Ali vas je vaša žena privedla nazaj k Bogu?"

"Ne," je zopet rekel mož, "ona je sicer pravi kras naše hiše in sem ponosen na njo." "Kaj je torej pravi vzrok?" vpraša zopet redovnik. In odgovor je bil: "Videl sem vedno, da so postali pravi ničvredneži vsi ti, ki so pustili cerkev; k tej sodrgi pa nočem spadati, zato sem sklenil, da se poboljšam in spravim z Bogom."

Zavetišče prevzetnosti.

Bilo je proti koncu minulega stoletja. Beda revežev in pohablencev v mestu Rio de Janeiro je grozno narasla. Brazilskega cesarja, Don Pedro, je to silno bolelo, premišljeval je, kako bi postavil dom, zavetišče za te reveže. Njegov poziv na bogatine, da bi po svojih močeh prispevali za tak dom, ni imel posebnega uspeha. Le malo je prišlo darov v ta namen. Toda cesar je poznal slabosti svojih podanikov. Čez nekaj dni je prišel drugi cesarjev poziv za darove s pripombo, da bo vsak, ki bo daroval 50.000 milrajzov,

postal baron, kdor bo dal pa dvojno svoto, bo povišan v grofovski stan. In glejte, cesar je dobro računal. Zlato za zavetišče je takorekoč deževalo, naenkrat je bilo vse polno novih baronov in grofov, pa tudi zavetišče je bilo kmalu dozidano. Prišel je dan blagoslovitve. Ogromne množice so se zbrale in težko čakale, kedaj bo odgrnjen zastor od spominske plošče. "Novi" plemenitaši so pa kaj začudeno pogledali, ko so brali na zavetišču napis: "Človeški bedi in trpljenju postavila človeška prevzetnost."

Za koga pa zdaj delate?

Nek učitelj (kraja ne moremo izdati) se je zaročil in postavil sliko svoje neveste na svojo pisalno mizo rekoč: "Zdaj končno vem, za koga delam". Ne dolgo pozneje mu je nevesta postala nezvesta in se je zaročila z drugim. Seveda je izginila tudi njena slika s pisalne mize. Njegov prijatelj, okrajni šolski nadzornik, je večkrat pršel v njegovo sobo. Ko zapazi prazen prostor na pisalni mizi, ga prijazno vpraša: "No, gospod učitelj, za koga pa delate sedaj?" Učitelj je zardel in bil ves zadregi. Nato mu je nadzornik

ljubeznivo pripomnil: "Gospod učitelj, dal bi Vam dober nasvet. Postavite na svojo mizo podobo Križanega in Njemu darujte z dobrim namenom vse svoje delo in vse svoje skrbi in ne bo se Vam treba bati nobenega razočaranja več. Tisti, ki je iz ljubezni za nas vse umrl, Vam bo bogato poplačal ves Vaš trud in Vaše delo." Srečen tisti, ki ve, da dela za najvišjega in najbolj žvestega Gospoda. Slika Križanega naj bi krasila pisalno mizo ali sobo vsakega katoličana.

Same malenkosti.

Gospod je nekoč rekel pobožni redovnici: "Ne zahtevam velikih del od tebe, samo nepotrebno besedo, da je ne izgovoriš. Samo pogled, ki si ga odrečeš.

Samo misel, ki se ti dopade in jo odženeš; sploh vse, kar ti mora biti v premaganje."

Za načela.

V pisarno je stopila zelo elegantna dama. Plašč, klobuk, do barve nogavic in čevljev vse se ujema. "Za samski list bi prosila." In medtem ko pišem, da beseda besedo.

"Sicer pa ne vem, ali bi ga poročila ali ne." Ko pa je tako nespametno urejeno, da ni mogoča prava ločitev. V naši hiši so sedaj tri stranke, ki so ločene, pa se vseeno živi. Hišnica je imela preje zmeraj prepir. Odkar je pa odslovila prvega moža in si privzela novega, ima tak lep mir. Seveda ni čisto v redu. Ampak zanjo in za otroke lepo skrbi. Gospa, (hiša je njena) pa prav zato nič ne reče, ker je sama na tem, da se loči. Radi prijatelja. Prav ima, jaz bi tudi tako storila. Kdo naj mi brani, da zaradi zastarelih nazorov živim nesrečno življenje. Tudi pravoslavje je vera — in oni smejo. Naša Cerkev tega ne razume."

"Gospodična vas smem prekiniti?"

"Prosim!"

"Gospodična, naša Cerkev to strašno dobro razume. Prav naša. Zato je ona edina, ki se upira,

edina, ki slovesno celemu svetu vkljub vedno in vedno naglašava svetost zakona in neločljivost zakona. Samo ona ve, kam to vodi. In samo ona se sploh more upirati, ker druge cerkve — pravoslavno, protestantsko, judovsko in katerokoli hočete, bi tak odpor strl. Katoliške pa ne bo. Ker v križu zmaguje, ker iz križa njena moč raste, ker Kristusa nosi.

Zakaj samo naša Cerkev ima moč od onstran, in silo iz večnosti. Ona se ne bo nikoli umaknila mehkužnim nazorom modernega sveta. Ima preveč dalekovidne oči, v večnost gleda, in bodočnost gre in ve za preteklost narodov, ki so na tem umrli. Kdor se Nje drži, ta ne umre. Res ne pozna kompromisov — z nikomur. Tudi z gospo ne in z Vami, gospodična, jih pravtako ne bo delala.

Če smo kristjani, moramo biti pripravljeni na žrtve. Tudi grenke in še tako grenke. In to obstoji v tem, da človek svojo voljo podredi božji. Da človek priznava načela tudi tedaj, ko gre zanj samega. Samo to svet prepriča. In katoliška Cerkev je samo s tem osvojila svet, in si ga samo s tem osvaja. Z načeli — z neizprosno doslednimi načeli."

Od "praznoverja" jo je ozdravil.

Bilo je v krčmi. Nek delavec, že davno sam brez vere, se je hvalil nasproti svojim tovarišem, da je po dolgem, večletnem prizadevanju svojo ženo, ki je bila prej globoko pobožna, popolnoma ozdravil od tega "praznoverja". Zdaj da ne hodi več ne v cerkev, ne k zakramentom.

Seveda so sodrugi obsipali z vsemi mogočimi slavospevi njegovo vztrajno in plodovito delavnost. Da je pri tem padla marsikatera opazka na račun cerkve in duhovnikov, ki poneumnujejo ljudstvo, je ob sebi umevno.

Pozno v noč je šel delavec pijan proti svojemu domu. Pred hišo, kjer je stanoval, zapazi veliko gručo ljudi. Kaj se je zgodilo? Žena leži s svojimi tremi otroci na postelji mrtva — zastrupila je sebe in otroke. Na prsih pa je imela listič s sledečo vsebino: "Dokler sem še verovala v Boga in v nebesa, sem imela moč, da sem prenašala vso bedo in trpljenje. Odkar pa mi je mož vzel vero, sem nesrečna. Nočem, da bi postali nesrečni še moji otroci. Zato sem šla z njimi vred v prostovoljno smrt."

"Rice Christians"

Nova sekta? Amerika jih ima toliko, da bi človek po tem naslovu na prvi pogled mislil, da so "Kristjani riža" res nova ločina.

Ta posebnost se dogaja na Kitajskem. Protestantski pastori in misijonarji na daljnem vzhodu pripovedujejo in se jeze:

V hudih časih dobiš za peščico riža novega kristjana. Kitajec daruje za skodelico riža svojo vero in se da takoj krstiti na Kristusovo ime. Ve, da na misijonskih postajah dele riža siromakom in gladnim. Zakaj se nebi okoristil s priliko. Želodec je želodec. In hajd — smukne k misijonarju in se prelevi v kristjana.

Teh "riževih" kristjanov dandanes ni treba iskati po Kitajskem, vsaka župnija ki ima dobrodelno kon-

ferenco, zlasti pa tukaj v Ameriki, ima polno takih "Kitajcev", ki radi želodca spremene "načela", s katerimi so se preje tako bahali in se ponižajo k tlom samo, da dobi želodec svoje.

V letih tolstih krav, ko so imeli dobri zaslužek, takrat jim je bila Cerkev deveta vas, danes se pa tako prihuljeno štulijo krog katoliške dobrodelnosti, da se človek čudi.

"Riževi kristjani".

Pa to niso oni, ki jih je šiba božja udarila in so se zmodrili, da dajo danes tudi nekaj na vero v previdnost božjo. Čast takim! Tudi takih je mnogo. Spoznali so, da vendar živi nad nami nekdo, ki uravnava naše življenje po svoji volji in da se je tej volji treba pokoravati, če hočeš da ti bo dobro na zemlji. Bog

sam jih kliče nazaj, z bičem sicer. Toda pridejo voljno.

So pa taki, ki obljubujejo duhovniku, da bodo odšli hodili v cerkev. V župnišču obljubujejo, zunaj na cesti se pa smejejo: češ: ali sem ga. Taki pa ne

zaslužijo drugega imena kakor lep naslov "riževih" kristjanov.

Ljubezen sicer mora dati, kjer je potreba, toda bridko se bo nad vsemi, ki ljubezen zlorablajo, maščevala božja roka.

"Teci po funt riža".

"Brž, brž mi teci po funt riža. Ta bi bila lepa, da bi jaz ne bila zraven, ko se naša Jožefinka možiči. Tako jo bom obsula z rižem, da bo vsa polna zrncev. Naj pomni, kedaj je bila njena poroka."

Stale ste pred cerkvijo sosedi in čakale, kedaj bo prišla ljubka nevestica. . . Ljubka nevestica je prišla vsa ožarjena z zarjo poročnega solnca in stopila ob strani svojega očeta v cerkev. Ženin je čakal v zakristiji. Tako je navada. Bog ne daj, da bi ne šlo vse gladko. Vse žive dni bi bilo narobe, če bo ženin narobe stopil, ali da bi nevestica kako ne ravnala prav. — Snoči so imeli tri ure vaje za to izredno ceremonijo. Spočetka so mislili, da ne bo konca spovedovanja. Siten je moral biti spovednik. Kakor da ima človek časa na cente in tone, jih je vse zadrževal, posebno nevesto in ženina je zadrževal. Kaj jim ima neki povedati. Saj nam danes vse knjige povedo, take lepe nauke imajo stopce v časopisih. Tako in podobno je besedičila soseda z druge ceste, ona s tretje je odgovarjala:

"Pa res, v večernem listu piše že tako imenitno, kako je treba strahovati možičke, da sem kar vesela..."

Orgle. . . Pesem . . . Govor . . .

Sosedi ste vstopili za drugimi.

"Boga vama želim na težko pot življenja. . . Boga, ki je nosil križ za vaju, da bi tudi vidva nosila drug drugega v potrpežljivosti, ljubezni in slogi. Ta dan si

ohranita v spominu, dan je Gospodov, dan vajine ljubezni in vajine svete obljube."

Solza v očeh neveste, solza v očeh ženina, morda še kdo joka. Preko vseh glav pa plava beseda duhovnikova. Preko glav. . .

Ljudje zadaj komaj čakajo, vsak s svojim zavikom riža.

Poroka je končana, ljudje se usujejo iz cerkve, zadnja dva stopata novoporočenca. Stopata kakor prikazen. V vsakdanjost jo vrže šele ploha riža.

Riž po obeh glavah, po obleki, po stopnjicah, še po veži ga je polno. Cerkovnik se jezi, da bo moral zopet pometati.

Sosedi, ki sem ju videl preje pred cerkvijo se zadovoljno smehljate. Ena je rekla drugi — razločno sem jo slišal:

"Če ne bota tako neumna kot so bili naši starši, se jima bo že dobro godilo.

Razločno sem ju slišal. Šele na poti domov sem razvozljal zagonetne besede.

Evangelij bele smrti.

Blagoslov moj bodi s teboj —

Bog je rekel Abrahamu: kakor morskega peska bo tvojega naroda.

Riža trosijo danes namesto peska. Riž naj bi bil znamenje in želja božjega blagoslova.

Hinavci in hinavke, če ga trosijo s tako srečko v srcu kakor oni dve sosedi.

Ali ni to čudno?

Akcija za dobrodelnost, ki se je pričela pred meseci, se je predvsem obrnila na cerkve, da pomagajo reševati najbednejše. Skoraj vsaka cerkev ima dobrodelno postajo, kjer dobivajo potrebne družine karte za hrano in druge pripomočke. Predvsem so Vincencijeve družbe dobile velik pomen. Država sama podpira Vincencijeve družbe in cerkvene dobrodelne krožke.

Ali ni čudno, da se država ni obrnila na razne bratske organizacije, ki prisegajo na evangelij socializma in komunizma? Toliko imajo vedno besed za ljubezen, bratstvo in pomoč delavskemu stanu.

Še bolj čudno je, da prav nič ne slišiš, da bi se bile socialistične Jednote kaj zavzele za revne. Ali bi ne bilo prav, da bi sedaj tudi te bratske organizacije segle v mošnjo in otvorile dobrodelne postaje, da bi vsaj njihovji somišljeniki lahko dobivali podporo pri teh postajah in bi se jim ne bilo treba "poniževati" in

prosjačiti krog "klerikalnih" dobrodelnih ustanov.

Najlepša prilika je, da sedaj v dejanjih pokažejo in dokažejo, koliko jim je do ubogega sloja, ki danes kruha strada in nima zaslužka.

Res je, da so milijonarji delodajavci in da bi bilo treba predvsem nje prijeti za ušesa. Prav nič pa se ne bi zamerili nasledniki Marksa, če bi dali poleg rdečih sovjetskih obljub še tudi kaj belega ali črnega kruha.

Brezposelnost je lepo propagandno sredstvo rdečega evangelija, da bi ta evangelij imel kaj jedra, bi že zdaj dejansko zagrabil za plug dobrodelnosti in pomagal orati grudo težkih časov. Iz srca bi mu verjeli, da misli resno. Tako pa moremo reči le: Hudo je bilo, je hudo in bo hudo. Pa naj sedi na tronu sveta kapitalist z zlato čelado ali pa komunist z rdečo kapo.

Ko bo Kristus zavzel vlado v naših srcih bo ž njim kraljevala ljubezen.

Ljubezen nas bo osvobodila.

Bogve, če veš. . .

Piše p. ceremonijar.

“**Z**AKAJ ima Cerkev toliko obredov? Vse bogoslužje je odeto v skrivnostna dejanja, spremljano od skrivnostnega petja, skrivnostnih besed in skrivnostnih obredov. Vsenaokrog sama skrivnost. Ali res namenoma odene vse svoje delo v skrivnostnost, da bi se vernikom zdelo vse skupaj nekaj božanskega, nekaj vzvišenega? Nikoli nam nihče nič ne pove s prižnice. Kakor da bi namenoma skrivali pomen in namen cerkvenih obredov. — Kar jezen sem že na našega župnika: pridiga preko naših glav, da mu komaj besede ujamem, kaj da bi še razumel pridigo. Lepi Bog, sveti Bog, močni Bog, vsemogočni Bog, pravični Bog, usmiljeni Bog. . . To je vse, kar ujamem. . .”

Torej ne veš, da Cerkev namenoma odeva bogočastje v skrivnostnost, da da vsemu bogoslužju božanski sijaj. Pagani so imeli svoje obrede, ki so dali daritvam poseben pečat božje službe, Judje so imeli posebne ceremonije pri svojih daritvah, pa bi katoliška Cerkev, ki je edino prava in božja cerkev, ne spremljala službe božje s posebnimi dejanji. Namenoma, prav namenoma se poslužuje Cerkev posebnih znamenj in vrši posebna dejanja. Težko, če že ni kedaj eden gospodov kaplanov, ki si jih ti poznal, razlagal vernikom krščanski nauk in med drugimi nauki govoril tudi o teh vzvišenih obredih. Toda moj dobri prijatelj tedaj ni imel časa, ali ni tako? In če je kedaj moral z očetom v cerkev, je pa dremal in dreto vlekel. Kdo bo neki take dolgočasne besede poslušal?

Cerkev ima te obrede od Boga samega, nekaj jih je tekom časa sama pridejala, nekateri obredi so zgolj udomačene navade ljudstva in posameznih cerkvenih občin in jih je Cerkev privzela.

Bogoslužje je veličastna manifestacija človeških src večnemu Stvarniku. — Človeštvo je odvisno od Boga. Bog nas je ustvaril, Bog nas je zveličal, Bog nas je posvetil, posvečuje nas še danes. Ta odnos do Boga mora človeštvo z vidnimi znamenji pokazati in vidnimi dejanji izraziti. Človek je čutno bitje, ki s čuti izraža hotenje in nehanje srca in duše. Zato svojih misli, želja in dejanj ne more imeti vedno zaprtih v kamrici srca, temveč jih na zunaj razodeva. Tega se je tudi Cerkev zavedala, zavedal se je tega predvsem Bog, ki je po svojem Sinu dal bogoslužju posebne bistvene ob-

rede. Tem obredom, bistvenim obredom je še potem cerkev pridejala nebstvene in sicer zato, da bi odela bogoslužje v še večji sijaj. Bogoslužje je najbolj vzvišeno opravilo človeštva, zato je naj se to opravilo tudi kot vzvišeno razodeva. Veličastnost bogoslužnih opravil se kaže v teh lepih obredih. Obenem se pa naše duše ob pogledu na te svete obrede napolnijo s pobožnostjo. Resnica je, da bom lažje molil v lepši cerkvi, šel raje k službi božji, kjer imajo lepo petje, predsedal mi bo mašnik, ki opravi bogoslužna dela v naglici in tjavendan. Vse te zunanosti se vežejo z notranjostjo človekovo. Bo prazna in pusta zunanost — bo tudi duša drevena in toliko težje se bo povzdignila k Bogu. Kadarkoli mi solnce zasije v mračno sobico, se mi zasmeje obraz in vse telo, tako je v cerkvi. Če bo vse v solncu in sijaju, bo tudi človek lažje povzdignil duha k nebeškim željam.

Vsega tega morda nisi vedel.

Pomni še to.

V teh časih boš šestokrat slišal tujo besedo “Liturgija”. — Morda jo bo rabil kedaj pridigar na leci, večkrat pa slišiš to besedo tudi v tem ali onem nabožnem mesečniku, še celo v posvetnih listih naletiš na to besedo. Dandanes se namreč vse bolj zanimajo za cerkvene obrede in cerkvena dejanja med službo božjo. Slišal si že, da je na eni strani svet zelo materijalističen, na drugi pa mu kriči duša po duhovnosti. Pišejo veliko o cerkvenem in duhovnem življenju tudi taki, ki niso nič posebno duhovni in cerkveni. Ti večkrat omenjajo besedo “Liturgija”. Drugega ne pomenja ta beseda kakor cerkveno javno opravilo. Spočetka je ta latinska beseda pomenila vsako javno službo, danes jo rabijo samo za cerkveno službo božjo.

Zakaj sem ti vse to povedal?

Da boš videl dno vsem tem skrivnostnim dejanjem in znamenjem, ki jih cerkev vrši med službo božjo. Vsako najmanjše opravilo ima vzvišen namen. In to Cerkev celo želi, da vernikom povemo in razlagamo pomen in namen teh bogoslužnih obredov.

Koliko src je že Bog privezal nase po liturgiji. Koliko src je že priklical nazaj.

Liturgija ni drugega kakor utrip božjega srca, odmev božje besede v nas in vnanje znamenje notranje nevidne milosti in razodetja božjega.

Bog pomagaj.

Tako je zadnjič v obupu zaklical župan mesta Chikage, ko je govoril o težkih oblakih, ki se mu zgrinjajo nad mestom. Država noče imeti srca in usmiljenja, noče dati podpore svojim brezposelnim

in svojim ubogim, mesto je popolnoma suho, vse blagajne prazne, vse karitativne inštitucije odpovedujejo. . . Druge inštanice ni, drugega mesta ni, kakor Bog. . .

Framazon Čermak se obrača na Boga.

Ti ljubi Bog, čeprav si vsemogočen, kako si vendar ubog. Kakor kak star čevelj, ki se ga ubožec šele potem, ko se mu vsi drugi pari odpovedali, v sili gre in poišče ta čevelj.

Takrat ko so mestni uslužbenci grabili s polnimi rokami iz mestne blagajne, ko je z vseh miz teklo vino in mleko v curkih, takrat se še daleč nobeden ni spomnil, da bi utegnil biti Bog nad nami, sedaj ko je treba zašiti luknje, iz katerih je ušel denar iz mestne mošnje, zdaj naj Bog vzame šivanko v roke in šiva in šiva in šiva. Preje, ko ni ubožstvo trkalo po vratih, se nihče še zmenil ni, da bi obrnil pogled navzgor v zahvalo za dobrote, danes, ko na vseh krajih streha poka nad glavami, danes je dober Bog. Dober tudi framazonu.

Razbito ogledalo.

Kraljica je živela pred davnimi dnevi. Kraljičine so zelo lepe, lasje jim po labodjem vratu ponihavajo, lasje so zlati, lica so jim rudeča kot jagode, oči so jim sladke kot pomlad. Naša kraljičina je bila pa grda. Čudno: kraljičina, pa grda. Kadar koli se je pogledala v zrcalo, je zrcalo zavpilo: o kako si grda, kraljičina. Kraljičina se je jezila. Jeza ni pomagala. Zrcalo je vselej, kadarkoli se je v njem kraljičina ogledavala, zavpilo: O kako si grda, kraljičina. Lepo jutro vrže kraljičina ogledalo na tla vsa jezna. Ogledalo se je razbilo na drobne kosce. Kraljičina ni bila samo grda, tudi neumna je bila, pa pravi: No sedaj boste kosci toliko pametni, da bote pokazali lepote v mojem obrazu in ne bote vpili o moji sramoti. Toda kaj se je zgodilo? Vsi kosci od prvega do zadnjega so na ves glas vpili: O kako si grda, kraljičina. Kraljičina ni bila samo grda, ampak tudi zelo neumna.

Tako grd in neumen je svet, ki razbija zrcalo božje, kamenito tablo z deseterimi zapovedi.

Veruj v Boga. — Ne preklinjaj. — Spoštuj Gospodov dan. — Pokoravaj se roditeljem. — Ne ubijaj. — Bodi čist v mislih, pogledih, besedah in dejanjih. — Ne laži, ne obrekuj, ne sodi. — Ne želi, kar ni tvojega.

Samo v cerkev hoditi še ni vse, da sem le drugače pošten.

Res je, še ni vse, če kdo radi tega zanemarja svoje dolžnosti! Res je, še ni vse, če se kdo ne potruži, da bi res postal boljši. V toliko ti dajem prav. Toda ne morem ti dati prav, če misliš, da ti zato potem ni treba v cerkev hoditi. Nikakor ne smeš misliti, da je to od tebe odvisno, če greš v cerkev ali ne, da moreš iti k večjem, če se ti slučajno zljubi, ali se radi dolgega časa ne veš kam djati. V cerkev si dolžan iti, ker je to tvoja sveta dolžnost do Boga, ki je tvoj Oče in Stvarnik. Dolžan si iti v cerkev, da svojemu bližnjemu daš dober zgled. Dolžan si iti v cerkev, da svoji

Stara zgodba se ponavlja. Zgodba Izraelcev: Boga so dobro poznali v vihuri in toči, kadar je solnce sijalo, pa so rajali krog teleta.

Tudi brezposelnost je šiba božja, kaj ko svet tako počasi spoznava resnico previdnosti božje, ki ji je vse človeštvo obrnilo hrbet.

Ubogi Bog, mora človek vzklikniti, kakor si popolnost sama in ljubezen, tako si tudi potrpežljivost sama, zakaj če bi ne imel potrpežljivosti v popolni meri bi nas že zdavnaj zbrisal z obličja zemlje, kakor zbriše časih vihar drevesa s travnikov in kakor zbriše učitelj čačke s table.

Človeštvo, doklej boš zlorabljal božji molk in božjo potrpežljivost? Bog je sicer večern, toda njegova potrpežljivost ne bo večno trajala.

Poglej se svet v to zrcalo, — je dejal Bog.

Svet je pogledal in je videl spako — vso našemljeno in grdo. Hudobec se je režal iz zrcala božjega. Jezil se je nad zrcalom svet, mesto, da bi se nad seboj.

Sedaj razbija božje zrcalo. Kako je svet neumen. Ne ve, da bo tisoče koscev Sinajske table s potisočerenim glasom vpilo: Kako si grd svet.

Svet ni samo grd, je tudi neumen.

Kosci razbite table bodo še bolj, kakor režejo danes, rezali v meso in kri, kosti in srca. Vedno bolj in bolj, dokler ne bo svet spoznal, da mu vse mirovne konference ne pomagajo nič, da so vse take konference samo laž in sad samopašne oholosti. Dokler svet noče miru z Bogom, dokler bo človeštvo s svojo dušo skregano, bo skregan tudi z mirom. Svet se bo grizel in bombe bodo pele in kanoni bodo ukali pesem smrti, narodi bodo pa jokali in s svojo krvjo in s svojimi solzami na strašen način pričali, da je Bog v nebesih, ki diktira pravi mir.

Desetere zapovedi so zrcalo človeštva. Umij se človeštvo v krvi Kristusovi, pa boš videlo v tem božjem zrcalu svoj obraz — poduhovljen.

Tvoj obraz mora biti čist, če hočeš pred čistega Boga.

duši daš hrano in novo moč in odporno silo v boju zoper skušnjave in mike greha in sveta. Seveda imaš prosto voljo. Nihče te ne more siliti. Obisk cerkve lahko tudi opustiš. Toda to se zgodi na tvojo lastno odgovornost. Ljubi Bog nikogar ne sili v cerkev, pa tudi nikogar v nebesa. In kar se tiče tvoje poštenosti, s katero se postavljaš, vedi, da poštenost ne obstoji samo v tem, da te slučajno policija ne zasleduje s kako tiralico. Za poštenost je treba mnogo več, in to lahko zveš samo v cerkvi.

Tatjanine beležke.

L. V.

ELIM si, da bi proti koncu življenja bila bolna dolgo časa, vsaj tako dolgo, da bi mogla od sobote do sobote preživeti vseh trinajst tihih in svetih sobot še enkrat — —

Trinajst svetih sobot je bilo v mojem življenju. Svete so bile tudi druge sobote, toda te so bile najsvetejše. Moj Anton me je peljal vsako soboto k studentu življenja — — —

Moj Anton je dar božji. Kedaj sem ga uzrla, dobro več ne vem. Zdi se mi, da sem ga prvič videla na delu. To vem, da sem se ujela v njegov pogled za trenutek, a to še ni bila ljubezen. Morda se je že takrat utrnila zvezda njegovih oči v mojo dušo, toda duša mi je bila preveč navezana na delo tisti dan. Srečala sem ga še večkrat; šel je mimo mene slok in visok, zdel se mi je kakor razodetje. Muhasta sem bila, pa sem lepi dan nalašč zgubila ročno torbico. Muhasta? Morda mi je sam Bog dal to misel. Pobral je torbico, mi jo prinesel, se mi predstavil. Beseda je dala besedo in predno sva se zavedala, sva bila oba v zanjki. Po delu me je peljal domov. Peljal me je domov drugi dan in tretji dan in četrti dan. Daleč je bil moj dom, žrtvoval se je vsak dan. Žrtev je bila beseda ljubezni. Peti dan mi je povedal, da je katoliške veroizpovedi. Šesti dan sem se skrila, da me ni našel; težko mi je bilo, da bi ga užalila. Opazila sem, da je zelo veren, celo prekrižal se je oni dan, ko sva šla mimo katoliške cerkvice. Skrila sem se, pretrgati sem hotela ž njim, da bi ne bil razočaran, ko bo zvedel, da njegove vere nisem. To mora biti težko. Ljubiš bitje, ki po veri ne sme biti tvoje — — —

Toda moj Anton je dar božji. Bog mi ga je poslal. Še ustrašil se ni, ko sem mu povedala vzrok svojega obnašanja. Po treh dneh molka o vsem me je povabil na svoj dom. Zlato mater ima moj Anton. Mati in Anton sta me ujela v sladko skušnjavo: Če bi hotela Antona? Da bi ne hotela Antona? Ko mi je vzel srce. Od prvih dni, ko sva se srečala, mi je bil v srcu kakor obljubljena dežela. Da bi ne hotela Antona. Življenje dam zanj, srce mu dam. — — —

Četudi bo težko, mu dam srce. Četudi zahteva, da se dam poučiti v katoliški veri. Ruske matere sem, mati sovraži katoliško veroizpoved. Mater izgubim, če zve, da hodim h katoliškemu duhovniku h krščanskemu nauku. Toda moj Anton hoče. Čutim, da ga ljubim bolj ko mater — — —

Mati mi je dala lepo mladost, vseeno ljubim Antona bolj. Mati mi je dala kri in življenje, čutim, da se mi ta kri šele sedaj ogreva in življenje se šele sedaj v meni razcveta — — —

Zelo mi je moralo biti do Antona, da sem se tako hitro odločila za njegovo namero. Bogve, kaj bi bil rekel, če bi mu tedaj odklonila prošnjo — — —

Sedaj je vse končano. Sedaj vem, da sem z Antonom dobila več, dobila sem ž njim Boga. Sedaj bom molila, pri nas doma nismo molili, sedaj bom hodila k službi božji, pri nas nismo posvečevali nedelje, boljša sem, kot sem bila. Z Antonom sem dobila milost in zakramente in vse dobro, srečo in zadovoljnost. Če mi je mati dala naravno življenje, sem dobila z Antonom nadnaravno, zato ljubim Antona skoraj bolj kot svojo mater — — —

Želela bi, da bi proti koncu mojega življenja, ko bo duša siloma hotela in drhtela nazaj k Bogu, da bi takrat bila bolna vsaj toliko časa, da bi mogla sleherni dan preišljevati odstavke, ki sem jih napisala na te bele lističe v dneh, ko sem se borila z milostjo za milost. Bogve ali tudi druge duše hodijo isto pot k svojemu Početniku kakor sem jo hodila jaz.

Kako mora biti lepo v dneh zorne mladosti prebirati Zlato knjigo, ki je bila meni odprta šele v dvajsetem — — —

Koliko več bi morda bila lahko zajela iz studenta duhovnega življenja. Tako sem pa samo trinajst sobot srebrala živo studenčnico. Vse drugo sem morala iskati sama. . .

Škoda, da si nisem mogla zabeležiti vse zlate nauke in zlate besede, ki nama jih je duhovnik govoril. Ali da bi mogla natančno popisati delovanje milosti v sami sebi od prve do zadnje ure pouka — — —

Včeraj sva stopila pred altar z Antonom, mojim dragim. Predvčerajšnjim sem bila pogojno krščena in sem izpovedala vero v živega Boga, ki biva po katoliških tabernakljih — — —

Srečna sem. Ko bi mogla dati materi nekaj te sreče. Samo misel na mater je še grenka kaplja v ke-lihu moje sreče.

Mati mi je v stari domovini. Vrne se na spomlad. Tedaj bom že utrjena v Antonovi ljubezni. Vihar ne more izruvat drevesca, ko so se korenine oklenile grude in skal.

Prepisala bom vse lističe v posebno knjigo. Tako bom še enkrat ponovila, kar moram vedeti kot dobra katoličanka. Knjižico bom lažje hranila. Morda bo še mati brala iz nje. Knjižica mi bo spomin na dobrega Antona, dobrega duhovnika in dobrega Boga, spomin trojne ljubezni.

(Dalje)

Kratka razlaga sv. maše.

Veš zato jo pišem, ker vem, da dolge ne bi bral. Pa nočem očitati — morda bi jo rad, zelo rad celo, pa nimaš kaj vzeti v roke. Bog sam vedi, kje je že tvoj katekizem.

Torej: Neki delavec se je izgovarjal, češ da zato ne hodí k maši, ker je predolgočasno in ne ve kaj početi. Pater pa, ki je znal marsikaj kratko in jedrnato obrazložiti, mu takole pojasni največjo skrivnost.

„Znaš brati?”

„Ne ravno gladko!”

„Znaš pisati?”

„Še manj.”

„In kje so tvoji domači — žena, otroci, mati?”

„Na deželi.”

“Kako pa pošlješ denar in pišeš domov?”

“Neki delavec, ki je tudi tam zaposlen kot jaz, pa je bolj šibek, mi piše. Jaz mu zato odvezam kako težje delo.”

“Dobro. In veš, prijatelj moj — tako nekako je s sv. mašo. To je pismo naslovljeno v daljno tujo deželo, kamor vsi gremo in kjer je že precej tvojih in mojih znancev in prijateljev. In tega pisma ne zna vsak pisati — zato opravijo ta posel taki, ki so se tega učili in so vajeni. To je duhovnik — mizo ima — oltar, ima čnilo — to je kri Gospodova, in ko je pismo — polno pozdravov in ljubih in vročih želja spisano — se obrne k tistim, ki je zanje pismo pisal in tam pravi: Ite, missa est — pojdite, maša je končana, pismo je poslano.”

Samo pohoštvo morava prej plačati!

Bilo je v vlaku. Vozil sem se s staro ženico, ki mi je vsa vesela pripovedala, da se pravkar vrača z ženitnine svoje nečakinje, ki se je v mestu poročila. “Krasno stanovanje imata, tako lepo pohoštvo imata, da bi ga človek kar gledal. Samo eno me boli, pravi ta namreč, da nekaj let ne bosta nič kupila.”

“Zakaj pa ne?”

“Vprašala sem svojo Reziko, toda rekla mi je: Samo pohoštvo morava prej plačati, potem pride drugo na vrsto. Ona mora še v službo, on pa še ne zasluži toliko, da bi bilo za vse dosti. Preveč se je razvadila v mestu in misli, da mora imeti vse ravno tako imenitno kakor druge mestne gospe.”

* * *

Med tem so minula tri leta. Zopet sem se vozil v vlaku in sicer z isto mamico. Ni me spoznala. Pač

pa je bridko tožila nad današnjo mladino. “Glejte, gospod, pred tremi leti sta se poročila in zdaj se hočeta ločiti.”

“Zakaj, pa vendar?”

“Pohoštvo je temu krivo. Hotela sta imeti najmodernejšo pohoštvo in seveda nista hotela ničesar kupiti, dokler ne bi bilo pohoštvo plačano. Ona je hodila tudi kot žena še nadalje v službo. On ni imel pravega doma, ter je ženo zanemarjal in hodil v staro družbo. Ženo pa je gospodar tako dolgo nadlegoval, dokler se ni zgodila nesreča. In zdaj imata že pred sodnijo, da se bosta ločila. Kaj jima pomaga zdaj še tako lepo pohoštvo, ko bosta zdaj oba nesrečna!”

Teta, čeprav le preprosta ženica iz dežele, je imela prav.

Le čemu te ceremonije!

Znan učenjak se je nekoč pogovarjal s zelo inteligentno, pa ne ravno globokoverno damo o verskih vprašanjih. Vse njene ugovore je učenjak tako točno zavrnil, da nazadnje dama ni vedla več ne naprej ne nazaj, ter je premagana dejala: “Rada priznam, da je v katoliški cerkvi mnogo dobrega, toda, čemu ima toliko teh zunanjih ceremonij; mnogo bi cerkev pridobila, če bi hotela odpraviti te nepotrebne zunanosti!”

Učenjak, ki je bil do tedaj skrajno uljuden do dame, tu nenadoma vstane, se začne na glas smejati, pri-

me damo za ramo ter gromovito zakliče: “Vi nespametna žena! Kako duhovite domisleke imate!”

Vsled te domačnosti odgovori dama vsa ogorčena: “Kdo pa mislite, da sem? Ali ne poznate niti najnavadnejših pravil uljudnosti?”

“Milostljiva,” odgovori učenjak, “mislil sem, da Vam nič ni za ceremonijo, ker ste pravkar tako omalovažujoče govorili o zunanjih ceremonijah naše cerkve. Saj te niso nič drugega kot navadne oblike vljudnosti in spoštovanja do Boga!”

Baragovo pismo.

P. Hugo.

Misijon pri sv. Jožefu ob Gornjem jezeru
22. sept. 1835.

RELJUBA Amalija:—

Ta zame tako pomembni dan, na dvanajstletnico moje nove maše, začenjam to svoje pismo na Te. Ne vem pa, kedaj je bom končal in našel priliko Ti je odposlati. Kakor sem Ti zadnjič pisal, sem užil zopet veliko tolažbe in veselja. A sem imel tudi veliko težav in neprilik, kar je pri ustanovi novega misijona v telj daljni in divji deželi neizogibno. Toda tolažba in duhovno veselje, ki ju uživam, daleč prekašata vse neprilike, ki mi jih povzročajo deloma krajevne neugodnosti, deloma nasprotovanja zlohotnih, katerih nikjer ne manjka. Kajti spreobrnjenje enega samega pagana je tako tolažljivo, da ni težko pozabiti vse neprijetnosti puste dežele, vse pomankanje evropske lagodnosti, kakor tudi vse druge težave. — V resnici je to puščobna dežela. Danes smo videli že prve snežinke in že par tednov kurimo v sobah. Približno dva meseca v letu ni treba kuriti.

V svojem zadnjem pismu od 4. avg., sem Ti poročal, da je moja misijonska cerkev v toliko dogotovljena, da se more v njej vršiti služba božja. Dne 9. avg. sem jo blagoslovil na ime velikega sv. Jožefa in prvič v njej maševal. Poslej sem vsaki dan maševal v njej, če sem bil doma. V ravno istem pismu sem Ti pisal o nekaj krstih, ki sem jih dotlej imel. Od tedaj je zopet veliko Indijancev prejelo sv. krst. Radi večje slovesnosti krščujem samo ob nedeljah. To mi da obenem priliko, da jih med tednom posebej pripravim na sv. krst. Vsako nedeljo sem jih precej krstil. V avgustu jih je bilo krščenih 86.

Kakor pa je bil avgust srečen in plodovit, tako september ni zaostajal za njim. Septembra je že do sedaj 60 Indijancev, deloma otrok, deloma odraslih doseglo neizrekljivo milost duhovnega prerodenja. Pred koncem meseca jih bo še nekaj sprejetih v naročje katoliške cerkve. V tem mesecu sem končno mogel zadostiti želji Indijancev v Fond du Lac, o katerih sem Ti zadnjič pisal, da so od nekega trgovca s kožuhovino (taki so redke izjeme, večina je brezbožnih), čuli o krščansko-katoliški veri in o duhovnikih, ter poslej srčno zaželeli duhovnika videti med seboj. Precej, ko sem o tem zvedel, sem hotel pohiteti tja. Toda sem bil ves avgust tukaj tako zaposlen s poučevanjem katehumenov, da nisem mogel v Fond du Lac.

Koj, ko sem dospel v ta srečni kraj, sem bil najprijetnejše iznenaden, ker sem vse tiste, ki so hrepeneli po misijonarju, našel v najlepšem redu zbrane v hiši vrlega trgovca. Ob mojem vstopu v hišo so vsi poklekili in prosili mašniškega blagoslova, ki sem jim ga hvaležno ginjenega srca podelil. Goreče sem zahvalil Boga za velike milosti, ki jih je tem ubogim paganom podelil. Ponovno sem se zahvalil tudi dobremu možu, ki jim je s svojim poukom dal prvo podlago spreobrnjenja. Ta mož, ki je med ostalimi trgovci z Indijanci častna izjema, je kanadski Francoz Peter Cotte. Že 30 let kupčuje z Indijanci tega kraja in popolnoma obvlada njih jezik. Prošlo leto je po milostnem naključju božje previdnosti dobil v roke en izvod mojega leta 1832 v Detroitu tiskanega otavskega molitvenika. Začel je okoliške Indijance vabiti v svojo hišo, kjer jim je popeval pesmi, ki se v tem molitveniku nahajajo. In sicer s francoskimi napevi, po katerih so umerjene. Indijancem se je to tako lepo in prijetno zdelo, da so se vsak večer zbirali v njegovi hiši in često do polnoči, da, včasih celo do jutranje zore, pri njem ostajali in prepevali. Ko je videl njihovo veliko gorečnost, jim ni samo pobožnih pesmi pel, ampak jih je tudi v krščanskem nauku poučeval, ki se nahaja na koncu molitvene knjižice ter obenem z njimi molil jutranjo in večerno molitev, ki so ju kmalu na pamet znali.

Ko sem prišel tja, sem našel mnogo Indijancev onega kraja, ki so bili zelo vneti za sv. vero in dobro pripravljene za sv. krst. Veliko jih je pa še trdovratnih in nočejo ničesar slišati o veri. Upam pa, da se jih bo sčasoma še nekaj spreobrnilo. Nikjer se ne spreobrnejo vsi hkrati in nikjer vsi. Saj vemo, da se celo takrat, ko je Jezus Kristus sam misijonaril na zemlji, niso vsi.

V Fond du Lac jih je 6. sept. 21 in 9. t. m. 30 doseglo milost sv. krsta. Šestnajst takih, ki so za dosego te milosti že zadostno poučeni, ni bilo doma, ko sem se mudil v Fond du Lacu, ker niso natančno vedeli, kedaj pridem. Bodo najbrž kmalu prišli sem v La Pointe, da jih tu krstim.

Tisočera hvala Bogu! Znatna množica paganov je bila v tem novem misijonu že sprejeta v naročje sv. cerkve, namreč 146. Daj Bog, da bi vsi, ali vsaj večina teh novospreobrnjenecv prišla v nebesa. Kaka tolažba bi bila to zame na dan sodbe.

Preljuba Amalija! Fond du Lac je zame silno razveseljav kraj, zato sem prepričan, da bo tudi Tebe zanimal. Ko sem bil tam, sem vsak trenutek mislil na

Te in sam pri sebi dejal: O, ko bi moja Amalija tamkajšnjega katoliškega Indijanca in ga s seboj vzela. Rdeči listek je pa spominek na tukajšnji otok, kjer sem ustanovil nov mision. Dalje prilagam jako posrečno sliko stolne cerkve našega škofa Friderik Rese-ja v Detroitu. Tla te lepe in prostorne cerkve se nahajajo med dvema vrstama oken. Veličasten vhod v to cerkev (škoda, da ga slika ne predstavlja), je spredaj, kjer se dvigata dva zvonika. V pritličju je vzdolž cele cerkve jako prostorna dvorana, ki je bila prvotno določena za šolo, a ni nikoli služila temu namenu in je še zdaj prazna. Na spodnjem robu sem zabeležil dan, 7. junij 1835. To znači, da je ta dan glede te cerkve najznačilnejši zame. Ta dan, letos ravno binškočna nedelja, sem na izrecno povabilo v tej

cerkvi trikrat pridigal; ob 9. nemško, ob 11. francosko, ob 4. pop. pa angleško. Redni angleški pridigar te cerkve je zvečer istega dne pripomnil, kako pomenljivo je bilo to, nekaka živa predstava daru jezikov, ki so ga apostoli ta dan prejeli.

Svojemu poročilu Leopoldinski družbi sem priložil misijonski zemljevid naše škofije, s prošnjo naj ga puste litografirati. V slučaju, da se to še ni zgodilo, priporoči se tajniku družbe, naj Ti pošlje zemljevid v posnetek.

Končno pozdravljam vse svoje ljubljene domače in se priporočam Vašim molitvam.

Tvoj vedno Te ljubeči brat

Friderik Baraga
misijonar.

Baraga praised by his Bishop.

Joseph Gregorich.

THERE certainly was no person better qualified than Bishop Lefevre to pass judgment on Father Baraga's missionary labors at L'Anse, Keweenaw Bay. On several occasions, the bishop's annual reports to the Commissioner of Indian Affairs, gives special mention to the saintly and zealous missionary's labors at this famous Indian mission. These government reports may be found in many public libraries throughout the country. They have been copied by many publications in Baraga's days and were the means of spreading his fame over the land.

On his arrival at L'Anse, 1843, Father Baraga found an established Protestant mission and the Indians nearly all steeped in the vice of drunkenness. Conditions here were far from encouraging. Father Baraga, however, took into consideration only the lost souls that seemed doomed to perdition, and disregarding all obstacles, he ventured upon an ambitious program, a task that none believed he could complete.

He established practically a new settlement on the west side of the bay, away from the whites who demoralized the Indians by their traffic in liquor. A school, a large church and fifteen houses for his converts were to be erected in the first year. He met with much opposition and intrigue from the whites but his courage and trust in God surmounted all obstacles as is proven by the following extract from his bishop's report in 1846:

"... With regard to the Catholic Indian mission among the Chippewa Indians, on the western side of L'Anse, Keweenaw, I cannot but say, with deep sensation of joy that the rapid progress in civilization and happiness of life which the Indians of this mission establishment exhibited in a very short period since their conversion, has

become a subject of admiration to all those who visited L'Anse during the two preceding summers. They have entirely abandoned their savage habits and mode of living, and became a good, industrious and sober band of Indians. They now all live in house and cultivate the ground. They have a farmer with them, whom Rev. F. Baraga hired for three years, and two yoke of oxen to plow a large piece of ground, of about 25 acres, which the Indians themselves cleared in the middle of a thick wilderness, and enclosed with a common fence. . . The present number of families belonging to this establishment is thirty-three, some more families from the inland purpose to embrace the Catholic religion and settle at L'Anse. The change for the better is indeed surprising in this band of Indians, especially their sobriety. Before their conversion they were all confirmed drunkards without exception. But now they have all given up drinking, and bound themselves to a solemn promise to abstain from ardent spirits; and they also do all in their power to prevent liquor being brought in their village. They made this promise a long time ago in the hands of Rev. F. Baraga, their missionary and teacher, but when I had the pleasure of visiting them last July, they all took the pledge of abstinence at my hands. . ."

From this report we also learn the important fact that Father Baraga hired a farmer to teach the Indians farming. At La Pointe, his former station, he gave up a like experiment because it distracted him from his missionary work, since the saving of souls was ever uppermost in his mind. But at La Pointe there were some whites and a large number of half-breeds that set an example for the Indians, while here

at L'Anse was a pure-blooded Indian settlement where all education and instruction depended upon him. Besides, the Protestants mission on the other side of the bay, not only had a farmer but a blacksmith as well, both furnished by the government for the education of the Indians. It was also well manned, for besides the farmer and blacksmith, it had teachers, an interpreter and a missionary, all well paid. On the other hand, Father Baraga had to pay the farmer from his own funds, the contributions of the Leopoldine Society, and perform all the other work himself. Yet in spite of all these handicaps, Indian Agent, James Ord, in

the same year reports greater progress in Father Baraga's school:

"The school of the Rev. Frederick Baraga, at L'Anse, is, I learn, constantly attended by about sixty scholars. . . The Rev. Mr. Pitezel's school, (Protestant), is well and regularly kept—in it not less than twenty children are taught."

Počasi se pomika mrliški voz po ulicah.

Za njim stopajo žalujoči: sorodniki, prijatelji in znanci umrlega.

"Izboren človek, škoda zanj!" pravi eden izmed znancev.

"Resnično, škoda!" odgovori njegov sosed. "In koliko ljudi gre za pogrebom."

"Kako hitro je vendar umrl!"

"Moj Bog, mrtvoud! Pred njim ni nihče varen. Kdo ve, če bom jutri še živel? — Zvečer pred svojo smrtjo je bil še zdrav in vesel. Zadel ga je v gledališču."

"Tako! Kako Vam je pa kaj predstava ugajala?"

Subsequent reports of Bishop Lefevre proudly call attention to the excellent progress of Father Baraga's school, the faithfulness of the Indians to their temperance pledge and the gratifying growth of the mission which by 1848 had become a fair sized village of 42 homes.

The bishop climaxes his report of 1852 with the following note:

". . . and L'Anse, Behold! These Indians are really civilized; they possess the virtues and fine qualities of civilized people, without being tainted with their vices and immoralities."

The transformation has been completed, Father Baraga's labors were now a famed success. The savage became civilized and the pagan christianized; the nomad had settled and the former drunkard was now a model of sobriety; industry replaced indolence and the migratory Indian village of wigwams was turned into a well sheltered, prosperous farming community. Father Baraga's accomplishments exceeded all expectations.

It must be borne in mind that he also cared for other nearby mission stations, and that he periodically visited the mining settlements on Keweenaw Point besides making many long missionary journeys, on foot or canoe, some of which were several hundred miles long. Here, too, he finished his famous scientific and literary work, the Ojibway Grammar and the Ojibway Dictionary.

Of all his labors, we know least of those he performed at L'Anse. Yet it was here that his success was the greatest even though he labored under very adverse conditions. But history will not be denied, and as time goes on, bits of historical facts are wrested from the past, and those pertaining to him are found to glisten like jewels, ever increasing the luster of his name.

Pogreb.

"Prav dobro! Od srca sem se nasmejal. Sicer vsebina ni bila kaj posebnega, ampak zabaval sem se naravnost izborno. Prosim Vas — v gledališču iščemo vendar razvedrila in oddiha."

"Popolnoma istih misli! Življenje je dovolj resno. — Zdravstvujte!"

"Kam pa?"

"Tukajle na vogalu bom izstopil. Vreme je pre-slabo in neprijazno. Lahko bi se prehladil!"

"Prav imate! Počakajte! Grem z Vami."

"Pojdiva! Oživeti ga tako ali tako ne moreva. — Kozarec pive se bo prilregel!"

"Pojdiva!"

In šla sta.

The Cinema Influence Upon Children

by Fr. Marcel

HE woeful and passive disposition of parental discipline with their charges as regards "movie-talkies" is truly to be lamented. . . The screen portrays passionate, immoral and inciting gangster films, apparently, from a parents view-point, such scenes do not exert a great influence upon the children. But it is otherwise! It may be unnoticed at first, but the effects are present and actually characterizing our youth while they are frequenting the movies. And this same young army shall form the personality of this growing generation. But with the loose morals of today predominating such a notorious manner, of what brightness can our outlook be?

Future life of a child depends on what it sees and hears. If it sees good, moral plays and acts, it will be inclined to shun what is base and vile. But what can be expected when the movies, sad to relate, portray most always immoral and "bad-man" pictures? A child is, according to the natural law of the development of consciousness inclined to imitate. If it is prompted to depraved actions veiled beneath a seemingly beautiful and attractive, athletic type of character, to them vice does not appear so vile. And, therefore, if occasions are not,—present at that time to imitate the movie-hero's ACTIONS, they finally imprint themselves on the delicate mind of the child, to be put into practice when the opportunity presents itself, too act accordingly.

Take for instance, a boy who observes his movie star in a gangster-role of the film showing eperit cunning in this line by his "fearless" defiance of the law; accumulating great wealth quickly and easily; and though illicitly obtaining it, is still untouched by authority; all of which impresses the boy. He lacks the necessary spending money. Perhaps his family is in sad straits; he could make them more independent,—such thoughts rack his brain, further impelling

his passions. He recalls his "star's" actions, reflectively studies them, then takes an initial attempt at crime. If he succeeds, then we have the incarnation of a criminal. This is not fiction, such cases have been and still are being done.

But the most detrimental pictures for our present day youth are the immoral sex-pictures, where lust and luxury and jungle promiscuity is so vividly depicted. Scenes of free love seem to be the vogue, and marriage is considered the road to money! Good family life will alone preserve us from this social decay and deterioration which so tenaciously entwines us. It is in the home that society is gorged, whether it is to be God-fearing or voluptuous crazed depends on the influence of home-life. The children of today are the men and women of tomorrow. Whatever standard of principles are brought before them today, according to those principles will he act tomorrow. How true the following statement: "The childhood's entertainment, more powerfully than any other natural factor, affects its morals." And we know that the chief amusement for our youth is the movie-picture.

The movies bring before the public new styles of dress, manners, etc., — in other words our everyday life is influenced by it. To save the youth of today, we must try to cure ourselves of this rotten cancer of indecent representations of how we ought to live. If we cater to obscene pictures, they will have a greater influx; but if we refuse to attend them when such thrash is shown, the promoters will be obliged to give us something different. Alas! If only our parents realize their moral obligation and permit their children to frequent only such movies that will not have an injurious influence on them. But not only should they restrain the children from filthy pictures, but also every God-fearing man should doom it an obligation of his to refrain from attending them.

CHILD OF GRACE

N. N.

Child of grace, I once was too,
Merry and gay, just so like you;
Joined in play, and gambled free,
Filled my heart with joyous spree.

Happy of mood, and light of soul,
Sunny and bright,—that was my role;
Kindness to all, no friend to none;
Soured of heart, did always shun.

Child of grace, yet know thou this:
Life what it be, needs meet some miss;
All to one's joy, does dim the lead,—
Flicking of wick, assures the deed.

Cheerfulness

Fr. Leonard

Cheerfulness is that inner, swaying principle of strength borne within the human physiology of man which, when diffused, spreads into a wide and glistening span of silver lining over all its surroundings and instills into the hearts of the downcast that balm of priceless and blissful enthusiasm which soothes the sting of nonsuccess.

It is at this period of our history, during this crisis of severe depression which is about us, that

this potent and magnetic personality is of such a necessity. In these hard times we must hold our faces high and have our mouths upturned in a pleasant and winning smiles though the strong, stiff wind of Gloom blows its mightiest. Then and only then will we diffuse that certain light-heartedness and add to ourselves that tone of personality which distinguishes us from the pessimist just as the stars at night are considered according to the magnitude of light which they shed.

Catholic Action

Fr. Pius.

THE condition of the social standing of civilization throughout the world at the present day is one of a most miserable nature. Millions and millions of the working class are idle; men who are willing to accept any kind of labor to obtain the means wherewith to support themselves and their families. The groans of this mass of people clamor from the earth to the heavens! But, besides those, there are a great number of farmers, who, owing to the present social condition of the universe, are left in rigid want. In contrast to this class we see on the other side, the "idle" rich, who, though they comprise the few, still have amassed such a fortune of gold that they have caused the misery and non-employment which is so wide-spread in the universe.

The once "working class" and the "poor" are studying these present social conditions with surging anger and revolutionizing revenge is being stirred up within their hearts, which vent of feeling now and then bursts out in an riotous struggle,—all considered, bears out in fact., that if a strong force of aid is not made efficient immediately, this world will be in the midst of a most bloody revolution! It will be resplendent with the unification of revengeful hostility and paganistic impiety. Radical instigators, unscrupulous and irreligious are constantly working to overthrow the Church with their preachings that the Church and religion are the greatest oppresion of the working class!

"Religion is the opium of the people," was the battle-cry of Lenin as he applied the torch of the red revolution into the homes of the Russians and from that flame was spread the dreadful fire which consumed in its voracious attack all religion, Churches, schools, monastories,—plucked from the very hearts of the people their religion, thus destroying all existing social order!

Where to find the solution of this ununiversal social question? Where to seek the balm to cure this disease? Where and how to obtain immediate relieve and aid for the suffering? There is a solution whose application will effect a thourough understanding among the new en raged and hostile classes of civilization. And this "socialicide" consists in the cooperation of Church, State and Subjects towards the untangling of the present perturbed condition of humanity. In other words there must be brought about a solid, social justice and an active return to religious fervor!

As to the social justice. In the first place there must be a more proportionate income for the individual as also a more just wage given to the working-man. The conditions of the laboring class must be elevated to a higher level, to a position where he would be able to moderately support his family as to living and educational duties. But this condition will never be realized as long as their is being a continual struggle waged between the employer and the employed. The employers must recognize the rights of their emplyees in the light of justice; they must consider them human beings and not ordinary mechanical affairs,—till this comes about, the social conditions of the working class shall always remain a crux.

But this social justice will not alone bring about this peaceful union. There must be present a spark of heavenly joy, true charity for our neighbor. Now-a-days all evil results from the avaricious gleam of the want of more riches. And to attain this end, love and justice must necessarily step aside, the sense of true christian spirit must be weakened until it finally is stifled. Today impiety and immorality has been sown wide, the seed of hatred against God is being instilled into the hearts of our youths. This destruction of our young army has to be repulsed otherwise an in-

describable revolution in the social order of civilization will be the inevitable result.

Without seeking the good of the soul, the solution of the social question is utopian. Felicity does not exist in the "stomach", but in the heart. Indeed we can say: "Even the most poor man who lives in God can be happy, whereas the most rich, without God can-

not." Yes, we can readily conclude that the Church has in the solution of the social question the more principal part. There must be some kind of social, we might say, trinity: Church, state and subjects all bound by a most solid Christian union, one of the most powerful strength and which evenly seek the solution of the social question.

Russia — "The Land of Freedom"

F r . L e o n a r d

VERY recently, the month of January to be exact, a copy of a program announcing a Lenin Memorial Program, chanced my way. This circular spoke in glowing terms of the Five-Year-Plan, "under which unemployment has disappeared" and improved the conditions of the workers and peasants in Russia. It told how the Soviet Union was creating "a new social order without slave-driving and capitalists,"—how the "outer world of laborers groan under their load of misery and despair,—how freedom is enjoyed by all!"

Such talk has been refused time and again. And the radicalis mand untruth of the entire scheme exposed from its very intrinsic make-up. But it never harms to counter every outbreak of this sort with immediate attack and bring to the common view the paltriness of this artful communistic theory.

Concerning their wonderful Five-Year-Plan Isaac Don Levine, a studied authority on Soviet affairs, says that the whole scheme is but a "myth perpetrated by the political captains of Bolshevism." He further states that if this imposing theory of economical living were to be realized, its realization solely depended upon "the natural resources of the country,"—that is to say, it must be limited in this regard. The Soviet claims its natural resources are unlimited. Isaac Levine says: The incontrovertible proof of its being a myth can be found in the original record of the Five-Year-Plan itself. Other convincing evidence that the financial position of the Soviet Union is sadly depleted. Regarding all in all, "its energy is that of political rhetoric which cannot be measured in tons and which cannot be converted into kilowatts."

The communist propaganda cries loud and wide of the "complete freedom of the working class" in the Russian Union. Is the suppression of individual ownership of private property a freedom? Does not the "designation" of a place of habitation bear the clanging tones of serval chains? Is not free love, depreciation of intellectual endeavour in favor of brute, animal strength and disregard of spiritual activity a

terrific pressure of land-lordism? They cry "complete freedom" but forbid the teaching of religion while institutions are erected for the sole purpose of instilling atheistic ideals into the hearts of the people. Furthermore, from the Komitern broadcasting station such atheistic lectures were spread throughout the country in a well-planned series.

Then again in 1923, the cold murdering of bishops and priests; the slaying of hundreds of teachers and doctors; the "butchering" of thousands of soldiery and common eople,—all martyred for their fearless stance in the belief of their God! Is this "complete freedom"?

It has for its ideal: "a new social order without slave-drivers!" Yet they "force" the people, like dumb-driven cattle, from aged to youth, men and women alike, to earn, under constrain of sheer radical strength to work, not for private gain but for a specious "common capital!" They strongly and vehemently "emphasize the animal, muscular talent in man, think slightingly of his intellectual faculties and entirely neglect the soul!" Yet they call this "freedom", but every sane and prudent man must call this inhuman slave-driving!

The announcement also glorifies the Soviet Union's "consistent policy of peace." Yet it is their irrepressible desire to instill into the character of every country their radical and unprincipled ideals of Bolshevism. They are constantly behind the various outbreaks of red-riots. And if their is any particle of peace, consistency in such movements as the communists are at present strongly forwarding, it fails to show itself.

The Red Party is set toward one goal, and that is to do away with the belief in God, to tear down the principle of life! They consider true happiness to be obtained only by the destruction of christianity and civilization, so expresses the word of Karl Marx: Religion is the opium of the people. In conclusion let me say: "Bolshevism rests on palpable falsehood, results in crying injustice, introduces class tyranny and enthrones social atheism!"

Je li Kristus razdeljen.

S temi besedami je sv. Pavel v Korintu nastopil proti nekakim verskim ločinam, ali bolje strankam, ki so se tam razpasle. Eden je rekel, da je pristaš Pavlov, drugi da Petrov, tretji da Apolonov, četrti da Kristusov. "Ali je bil Pavel za vas križan? Ali ste bili na Pavlovo ime krščeni?" Tako je nadaljeval, da jih prepriča, kako nespametno govorijo. Recimo, da bi sv. Pavel še enkrat nastopil svojo misijonsko pot po krščanskem svetu. Pa bi zvedel, da je v Nemčiji 187 protestantovskih verskih ločin. In bi slišal, da jih je v Ameriki še več. Vse hočejo biti Kristusove. Ali ne bi zopet začuden vprašal: Je li Kristus razdeljen? Je bil li Luter za vas križan? Ali Calvin? Ali Zwingli? Ali sto in sto drugih, na katere prisegate? Ali ste bili v imenu enega njih krščeni? Korinčani so na to Pavlovo vprašanje molčali, ker so uvideli nespamet svojega strankarstva. Današnji protestanti bi mu pa najbrž rekli, kakor Grki na atenskem Areopagu, ko jim je oznanjal nepoznanega Boga: O tem nam boš drugič kaj povedal. Resnica bi jim preveč oči klala.

Novomašnik ljudožrskega rodu.

V basutski deželi v zapadni Afriki, ki je angleška kolonija, so letos dobili prvega novomašnika domačina, Rev. Rafael Mohasi-ja. Njegov stari oče je bil še ljudožre. Kanibalstvo ali ljudožrstvo je bilo takrat še globoko vkoreninjeno med narodom. Očetje Maristi, ki imajo tam svoj misijon, so divjakom zastudili čudno pečenko. Sedanji Rev. Rafael je že kot deček vzljudil misijonarje in prosil očeta, da bi

smel v njih misijonsko šolo. Oče pa s tem ni bil zadovoljen. Menda mu ni bilo po volji, da so misijonarji odpravili "lepo" navado, kateri je bil njegov oče še zvest. Ker deček ni mogel preprositi očeta, naj ga pošlje v misijonsko šolo, je l. 1908 zbežal od doma in pribežal na neko misijonsko postajo, kjer je takoj stopil med katehumene in se začel pripravljati na sv. krst. Prejel ga je sledeče leto. Potem si je poiskal delo v tamkajšnjih zlatih rudnikih. Ko si je toliko prihranil, da se je mogel sam vzdrževati, je stopil v misijonski kolegij, da postane duhovnik. Po dolgem času se mu je želja uresničila. Letos je bil od apostolskega delegata zapadne Afrike posvečen v mašnika.

Oznanjajte raz streh! . . .

"Kar slišite na uho, oznanjajte raz streh!" To so besede našega Gospoda, ki jih zlasti naše dni premalo vpoštevamo. Laž, če že ne čista laž, mešanica resnice in laži se nastavlja in ponuja po vseh oglih, poslužuje se vseh modernih propagandnih sredstev, da najde trg med širokimi masami, ki valovijo po vele mestnih ulicah. Resnica pa večinoma v cerkvah čaka odjemavcev. Njeni poskusi, si udinjati moderna propagandna sredstva, časopisje, film, radio itd., so primeroma le skromni. In vendar je med maso, ki valove mimo cerkve, mnogo takih, ki iščejo resnice in imajo dovzetna srca zanjo. Pred kratkim smo brali, da so v Detroitu postavili zunaj stojnico za katoliške časopise, letake in brošure. V štirih mesecih njenega obrata so prodali okrog 2500 teh tiskanih apostolov resnice. Sad pa je bil dvanajst konvertitov.

Ko bi povsod bolje umeli zgorajšnje Gospodove besede, bi Amerika ne bila v krogu kulturnih držav največja paganska država, kot je.

Gandhi o papežu.

Ko je bil Gandhi v Rimu, bi bil rad videl tudi papeža. Toda, ker je bil premalo oblečen, mu avdijenca ni bila dovoljena. Malo je bil razočaran radi tega in pričakovati je bilo, da se bo ob priliki nepovoljno izrazil o papežu. A kakor je videti, mu to ni skalilo visokega pojma o papeštvu. V ječi je napisal za "Mlado Indijo", glasilo svojih pristašev, članek, v katerim med drugim to-le pravi: "Slučaj je nanese, da sem prišel v Rim. Imel sem priliko videti kos tega velikega, starodavnega mesta, in Mussolinija, neoporečenega diktatorja Italije. Kaj bi bil dal, ko bi se bil mogel pokloniti živi podobi Kristusa križanega v Vatikanu." — To je papež v očeh pagana, ki vsaj po pameti sodi, če že ne po veri.

Črna Afrika vstaje.

Iz poročila Rev. Giroud-a, vrhovnega prokuratorja lyonske misijonske družbe, ki se pred vsem udejstvuje med črnici v Afriki, posnemamo sledeče zanimivosti: Ni še sto let, kar so tam zastavili katoliške misijone. Prišli so med ljudožrska plemena. Poleg tisočev in tisočev drugih je tudi marsikateri prvih misijonarjev zginil v njih želodecih kot redka bela slaščica. Še pred pol stoletjem je število teh žrtev znašalo letno 10,000. In pred 21 leti je nekega mojega prijatelja zadela ta usoda. Danes kanibalstvo teh plemen že spada v zgodovino. Po zaslugi in junaških

žrtvah katoliških misijonov. — Okrog trideset raznih misijon-skih družb točasno deluje na tem ogromnem misijonskem polju. S kolikim uspehom, priča poleg omenjenega dejstva to, da se jih samo v francoski Afriki 97 tisoč pripravlja na sv. krst. — Kri mučencev je še vedno seme kristjanov.

Črni oblaki nad kitajskimi misijoni.

Kitajsko - japonska vojska ne bo tamkajšnjim misijonom nič dobrega prinesla. Tako sodijo dobri poznavatelji kitajskih razmer. Čim delj bo vojska trajala, tim bolj se bodo okosteneli Kitajci narodno prebudili in konsolidirali. Posledica bo mržnja do tujcev in pogon proti njim. Iz tega se vidi, kako dalekoviden je bil sedanji sv. oče, ko je kmalu po nastopu dvignil glas za gojitev domačega misijonskega naraščaja. V tem kratkem času so se domači duhovski in redovni poklici obojega spola razveseljivo namnožili ter se vedno bolj množje. Obstojajo tudi že izključno domače redovne družbe obojega spola, kakor tudi apostolski vikarijati s škofi domačini na čelu, z večino misijonarjev Kitajcev. Seve, če res pride do pogroma proti tujim misijonarjem, bodo nastale velikanske vrzeli. Vendar misijoni ne bodo uničeni, toliko je že z domačini zastavljeno.

Ženska nima duše!?

To je ena izmed zgodovinskih laži, ki so jo svoj čas nasprotniki Cerkve kaj radi pogrevali. Še nek cerkveni zbor so navajali, ki je to bajje kot nekako versko resnico proglasil. Spričo enakega skrbstva Cerkve za ženske duše, kot za moške, o katerem tako jasno govori cela cerkvena zgodovina, so pa nasprotniki spoznali, da je ta le malo predebelala. Zato je polagoma prešla v pozabo. Philadelphski "The

Reader's Digest" jo je preteklega januarja zopet pogrel, ozir. jo iz nekega starega vira kar pretiskal. Opozorjen na gorostasnost te leži, ki vsej cerkveni zgodovini v obraz bije, je odgovoril, da mu je težko preklicati, ker četudi je morda laž, ni njegova, ampak tistega, iz katerega jo je prepisal. Kajpada je to jako jalov izgovor, s katerim bi se sodišče gotovo ne zadovoljilo. No, pa mislim, da se uredništvu ne bo treba zagovarjati pred sodiščem, se je pred zgodovino samo obsodilo.

Junaštvo misijonarjev.

Naši Techny Fathers so dobili od svojega kitajskega misijonarja Rev. Bromkampa sporočilo sledeče vsebine: Z misijonske postaje Minchov, ki leži 7000 čevljev visoko v gorah, popolnoma odrezana od sveta, je došlo poročilo, da ondi strahovito mori črna kuga. Takoj me je zaskrbelo, kaj je z našim tamkajšnjim misijonarjem Rev. Dommersom. Po vojaškem telefonu sem zvedel, da je zaenkrat še zdrav. Čez tri dni pa sem istim potom zvedel, da je tudi on obolel, ko je prevideval bolnike in da me nujno želi. Ker sem vedel, da je vsak trenutek dragocen, sem takoj zasedel konja in se podal na 200 milj daljno pot v divjem galopu, ne da bi mislil na hrano in pijačo, ne zase, ne za konja, sem 24 ur nepretrgoma jezdil. Čim višje sem se spenjal v gore, tim bolj je brilo. Še v ovčje kože, v katere sem bil zavit, se je zagrizel strupen mraz. A kaj to, da bi le sobrata še živega dobil in mu prinesel zadnjo tolažbo. Končno sem dosegel cilj. Vas je bil kot izumrla. Na misijonski postaji kakor v mrtvašnici. Terpetajočega srca potrkam na vrata misijonarjevega stanovanaja. Nobenega odgovora. Odprem in ga najdem mrtvega. Neka starka, ki mu je opravljala hišna dela in par dni pozneje sama postala žrtev ku-

ge, mi je povedala, da ko je misijonar videl, da so mu trenutki šteti, ji je naročil, naj mu prinese mašno obleko. Ko se je v to oblekel, ki je dal ključ od tabernakeljna, da mu prinese ciborij s sv. hostijami, da si sam podeli sv. popotnico. Tako opravljen in pripravljen je udano čakal konca.

Kako se časninarske race debelijo.

Nedavno smo brali v tukajšnjih listih, da se brezposelni ogrevajo za Rev. Coxa, župnika sv. Patrika v Pittsburgu, kot predsedniškega kandidata pri prihodnjih volitvah. Tudi mi smo o tem že poročali. A vsak izmed nas ve, da je to sicer lepo priznanje velikemu delavskemu prijatelju Rev. Coxu, o kaki njegovi resni kandidaturi pa ni govora. To njegov in drugi škofje dobro vedo. Zato se jim ne zdi vredno glede nje zavzeti svojega stališča. Ko bi pa prišlo do tega, bi mu njegov škof sigurno dal miglje, da je ne sprejme. Neko škofijsko glasilo je izjavilo, da bi bilo kandidiranje katoliškega duhovnika Cerkvi in katoličanom samo v škodo. Saj še Al Smith dobiva pisma, naj radi ljubega verskega miru odstopi od svoje kandidature. Starokrajski listi pa pišejo, da škofje z vsemi silami delajo za kandidata Rev. Coxa. — Da, marsikaka suha ameriška rasa se šele v Evropi odebeli.

Katoliška akcija in katoliški časopis

Ta dva sta kakor siamska dvojčka. Nju usoda je zraščena. Katoliška akcija bo ostala brez katoliškega časopisja le lepa misel. Katoliško časopisje brez katoliške akcije se ne bo nikoli okrepilo, ampak le še bolj hiralo. Kdor nima smisla za katoliško časopisje, ga ne more imeti za katoliško akcijo in nasprotno. Mimo katoliške akcije pa danes

ne sme noben katoličan. Naš vrhovni oče papež je izdal splošno mobilizacijo zanj. Kdor se ne briga za njegov poziv, je znamenje, da več ne bije v njem katoliško srce. Enako ne v tistem, ki nima smisla za katoliško časopisje. Tega prepričanja je moral biti bostonski kardinal O'Connell, ker je zaukazal, naj bo gotove določene nedelje po vseh cerkvah njegove škofije sv. maša za procvit katoliškega tiska, z govorom o njega velikem pomenu. Istega prepričanja je moral biti denverski škof Msgr Vehr, po katerega pobudi je bila pred kratkim v Denverju ustanovljena nekaka katoliška univerza za časnikarstvo, ki bo podeljevala po dovršenem študiju doktorat iz žurnalistike. In istega prepričanja je moral biti konsorcij pariškega katol. dnevnika "La Croix" ("Križ"), ki je začel poleg tega večernika izdajati jutranjik "Aube" ("Jutranja zarja"). Kedaj bomo pa mi prišli do tega prepričanja?

Dobri pastirji.

Cehoslovaški škofje so se zadnje čase zelo zavzeli za svoje po svetu razkropljene ovčice. Ne samo, da pošiljajo svoje duhovnike med nje, ampak jih tudi sami obiskujejo kot izseljeniški misijonarji. Predlanskim so šli trije med izseljence v Francijo in imeli med njimi misijone. Celó v francosko kolonijo Tunis so jim sledili, da jim prineso versko blagovest v domačem jeziku. — Lani sta zopet dva isto storila. Delj časa se je mudil med rojaki v Franciji premostratenski opat iz znamenitega samostana Strahov. Komu ne stori dobro, če se oče žrtvuje in gre otroka v tujon obiskat, da njegovo srce priveže na veró in dom. Seveda so taki obiski pred vsem tam potrebni, kjer izseljenci nimajo svojih narodnih župnij, kot n. pr. v Franciji, Belgiji, Holandiji. Dobro pa denejo taki obiski iz domovine vsakemu narodu. Ka-

ko smo bili ameriški Slovenci veseli obiska svojega škofa-apostola Dr. Jegliča!

Odredbe praškega nadškofa.

Novi praški nadškof Msgr. Kaspar je izdal sledeče odredbe: Ob sobotah se ne smejo prirejati nikake veselice, da ne bodo ljudje do jutra rajali, potem pa spali, mesto da bi šli v cerkev. — Nihče, ki je kakorkoli izrazil, da naj ga po smrti sežgo, ne sme biti od katoliškega duhovnika blagoslovljen, še manj pa po katoliško pokopan. — Civilno poročenih ne sme nihče vpisavati v katoliške matice. — Lajikom je prepovedano imeti v cerkvi kakoršnekoli govore. — Za kake svetne pesmi ni mesta v cerkvi, niti ob porokah ne. — Velike, razsežne župnije naj si nabavijo avtomobile, da jih bodo lažje in z manjšo izgubo časa pastorirali. — Par takih odredb bi bilo tudi pri nas potrebnih, zlasti oni dve, da sobotni večeri niso za razne veselice in da tudi k poroki spadajo samo pesmi, iz katerih veje versko-cerkveni, ne pa omledni posvetni duh.

Ženske in razorožitev.

Organizirano katoliško ženstvo vsega sveta se je navdušeno odzvalo pozivu sv. očeta na delo za razorožitev. Saj, če bomo razorožitve pričakovali samo od diplomatov, ki zdaj sede v Ženevi, na ogromne stroške svojih držav ozir. njih davkoplačevavcev, bomo prepričani, da je ne bomo dočakali, razen če bi morali v slučaju vojske ti prvi na frnto. Tisti, za katerih kožo gre, bi morali jasno in glasno povedati: Mi ne maramo vojske, zato tudi z orožjem proč! Katoliško ženstvo je že dvignilo svoj glas. — Pred razorožitveno konferenco v Ženevi je stopilo zastopstvo njih svetovne organizacije in ji predložilo 25 milijonov podpisov, z zahtevo, naj odstrani morivni meč, ki nam vsem visi nad glavo in vsak trenutek lahko pa-

de na vrat ter svet znova spremeni v rdeče morje.

Farmar nočem biti, to je revni stan . . .

Tako bi otroci naših farmarjev danes upravičeno lahko peli. Priča temu je sledeči slučaj, le eden izmed tisočev. Neki farmar je prodal v Chicago sedem jagnjet. Za vse skupaj, na mesto postavljen, bi moral dobiti "lepo" vsoto \$3.00. A da jih je spravil na mesto, kot se je glasila kupna pogodba, ga je stalo \$2.25. Tedaj je imel od vseh sedem celih 75c čistega dobička. Njegovo delo niti ni všteto. A poglejmo nadaljno zgodovino teh jagnjet. Tajnik urada za poljedelstvo, Mr. Hyde, jo je zasledoval. Dognal je, da preden je ta jagnjetina dosegla svoj končni cilj, to je želodec konsumentov, je vrgla \$83.70. Pravica si pri teh številkah lahko oči zatisne in bridko razjoka.

Nesrečni misijon.

Zgodovinski misijon Cowlitz, Wash., ki ga oskrbujejo frančiškani, je nedavno že tretjič pogorel. Ustanovljen je bil l. 1839. Po 35 letih obstoja ga je požar popolnoma uničil. Tudi tedanji misijonar je našel smrt v plamenih. L. 1916 ga je ogenj drugič vpepelil. Kmaj so ga dvignili iz razvalin, in ko je bil še ves v dolgih, ga je tretjič zadela ista usoda. Tako naglo je misijonsko cerkev sv. Frančiška objel ogenj, da niti Najsvetejšega ni bilo moč rešiti. Sedanji misijonar, Rev. Herkenrath, O.F.M., se je dvakrat zagnal v gorečo cerkev, da bi prodril do tabernakelja, a se je omoten od dima komaj sam rešil. To mu je bilo najhujše. Ko je po telefonu obvestil pristojno oblast o nesreči, je s tresočim glasom dejal: "Skušal sem rešiti vsaj Najsvetejšega, pa se mi ni posrečilo." Pri tej besedi mu je glas od ganotja zastal in zaprl je telefon.

Smeha dve košari.

J. C. Smoley.

"Kaj je storil angel, ko je prišel k Mariji v Nazaret?" — je vprašal katehet. Deklica, doma lepo vzgojena, je odgovorila: "Najprej je potrkal."

* * *

Katehet je pripovedoval otrokom zgodbo o Kristusovem rojstvu. Poklical je potem dečka, da bi ponovil besede, ki jih je govoril angel Mariji. Pa ni šlo. Katehet bi mu bil rad pomagal in ga je vprašal: "Kaj pa ti storiš, če prideš v tujo hišo? Gotovo ljudi pozdraviš. Tako je tudi angel Gabriel pozdravil Marijo. Kako jo je pozdravil?"

In fant se je odrezal: "Hvaljen bodi Jezus Kristus!"

* * *

V božični noči se je razlegalo angelsko petje v višavah. Na vprašanje, kaj so angeli peli, je odgovorila deklica: "Tiha noč, sveta noč."

* * *

Na vizitaciji je vprašal dekan učenca, naj mu pove enega Kristusovih izrekov. Odgovor je bil: "Poberi se satan! Pisano je: Boga samega moli in njemu služi."

* * *

Deček, ki je ponavljal zgodbo o bogatini in ubogem Lazarju, je rekel: "Ko je bogatin umrl, ga je vzel hudič."

* * *

Katehet je govoril o božji previdnosti in vprašal: "Kdo ohranja in vlada svet?" Deklica je odgovorila: "Denar. Moj oče vedno pravijo: Denar je sveta vladar."

* * *

Fant je prišel iz šole in pripovedoval, kaj so se v šoli učili. Da nekateri ljudje uče, da prihaja človek od opice. "Kaj pa praviš ti, ata?" je vprašal fant. In oče je zagodrnjal jezno: "Zavoljo mene ti lahko prihajaš iz opice, jaz pa ne."

V kraju, kjer je bil svoječasnó špiritizem precej razširjen, se je otrok bahal, da kliče duhove. Kaplan, ki je to slišal, je vprašal fanta, če res to dela. Fant je pa rekel: "Kličem jih že, pa nočejo priti."

* * *

"Zakaj so svetniki v nebesih nad vse srečni?" je vprašal katehet. Fant, kojega starši so se vedno prepirali, je odgovoril: "Zato, ker niso oženjeni."

* * *

Pri razlaganju dolžnosti, da treba ob nedeljah in praznikih iti k sv. maši, je vprašal katehet: "Kaj je Gospodov dan?" Ko noben otrok ni vedel odgovora, je katehet vprašal: "Mici, kedaj pa gredo tvoja mama v cerkev?" In odgovor se je glasil: "Kadar imajo novo obleko."

* * *

Katehet je govoril o delu in rekel: "Delo prinese človeku časno in večno plačilo." Potem je pa vprašal fantička, kojega oče je bil delavec: "Kaj pa prinese tvoj ata vsako soboto domov?" Fant se je odrezal: "Pijanost."

* * *

V nekem letovišču je vprašal katehet: "Kaj so tuji grehi?"

Odgovor se je glasil: "Grehi, ki jih tujeji store."

* * *

"Samohvala smrdi," je rekel katehet, ko je govoril o napuhu. Ko je vprašal, kaj morem misliti o človeku, ki se baha, je dobil odgovor: "Tak človek smrdi."

* * *

"Koliko je zakramentov?" je vprašal katehet. Fantek vstane in reče: "Trije." — "Kako to?" vpraša katehet. — "Moj ata vedno pravijo: So že zopet ti zakramentarji tu, ko vidijo sodnika, beriča in žandarma."

Katehet je razlagal kesanje. Pripomnil je, da velikokrat jokamo, ko se kesamo. Vprašal je potem, če so še drugi slučajji, ko nam pridejo solze v oči. Deklica je odgovorila: "Naša mama jokajo, ko ribajo hren in režejo čebulo."

* * *

Na vprašanje, če je zakrament sv. zakona k zveličanju potreben, je odgovorila deklica: "Ni neobhodno potreben; toda če ima človek priložnost, naj človek ne odlašaja, da bi ga prejel."

* * *

"Kako ti je pa ime?" je vprašal katehet fantka. — "Janez," je bil odgovor. — "Kaj pa je tvoj oče?" — "Najrajše špeh, pa tudi klobaso ima rad."

* * *

Slikar je poslal župnijskemu uradu sledeči račun:

Poncija Pilata na novo pobarval	
3 krome 50 vinarjev	
Arhangelu Gabrielu pozlatil peruti	5 kron
Zlatemu telesu popravil odbito glavo	75 vinarjev
Putifarjevo ženo prevlekel s polvako	40 vinarjev
Razbojniku na križu napravil nov nos	1 krono
Povečal nebo in napravil 8 novih zvezd	2 kroni 30 vin.

* * *

V neki gorski vasicí sta bila župnik in mežnar v krediti. Da bi ljudje tega ne opazili, je gostilničar napisal na vrata za duhovna "Dominus vobiscum", za mežnarja pa "Et cum spiritu tuo."

* * *

Dve gospici sta srečali dva duhovna. Ena je zavihala nos in rekla: "Glej, dva črna krokarja." Eden duhovnov je hitro odvrnil: "Glej, dve gosi!" Kako ste jo ti dve hitro odkurili!

GLASOVI od Marije Pomagaj

Tretjerednikom.

P. H u g o .

Težki časi, katere doživljamo, so tudi mnogo vernih nekam s tira spravili. Ni čuda! Od vsepovsod čujejo samo tarnanje, kritiziranje in zabavljanje čez obstoječe razmere, ki so gotovo vse prej kot idealne. Tu in tam zažari kaka zvezda upanja na lepše dni in boljše čase, pa se zopet skrije, da se zdi noč, ki nas objema še bolj črna in pošastna. Radi tega "farbanja", s katerim nas velikaši s svojimi obljubami za nos vlečejo, premnogi sploh nikomur več ne verjamejo, niti Bogu ne. V tem obupu so začeli klicati rešenika iz Moskve, ne iz Betlehema. Res ni lahko v takem prenasičenem ozračju ohraniti mirne krvi, ko vse deloma prestrašeno, deloma topo, pričakuje kedaj se bo vsulo iz temnih oblakov, ki nam vedno nižje vise nad glavami.

Jaz pa pravim: Če vse zgubi glavo, vsaj vi tretjeredniki ohranite mirno kri in trdno vero v božjo previdnost, ki je vse to dopustila iz gotovih, nam nedoumnih namenov. Ko ona te doseže, in doseгла jih bo, če se ji ves svet protivi, nam bo znova posijalo solnce izza oblakov, ki je po nevihti še lepše. Dokler se pa to ne zgodi, ne jadikujmo samo, ne jezimo se in ne kritizirajmo, še manj pa obupujmo. S tem ni prav nič pomagano, poslabšano pa. Čim delj se bomo Bogu vpirali, tim pozneje bo odložil šibo, ali pa prijel še kako bolj skelečo. Saj ta, ki zdaj žvižga po naših hrbtih, ni najbolj vitka in skeleča. Kdor pozna zgodovino, ve, da

so bili že mnogo hujši časi, kot so danes.

Lakota, draginja, kužne bolezni so včasih kosile človeštvo kot kosci ob veliki košnji. Res, da so bile navadno te nesreče bolj krajevne. Z današnjimi občevavnimi sredstvi in socialnimi napravami bi se jim dalo odpomoči. A takrat vsega tega še ni bilo, razen skromnih početkov. Zato so te krajevne katastrofe povzročale svetovne. Narod, ki ga je taka nesreča zadela, se je držal na svoji drugi, dokler se je mogel. Stradal je, da mu ni nazadnje družega ostalo kot človeško meso. Tudi po tem je segel, da se vzdrži. Ko je pa videl, da mu rodna gruda koplje le grobove, se je dvignil, kolikor ga je še ostalo in se napotil drugam za kruhom. Mrličiči so kot obcestni kamni pričali, kod je hodil, s krvjo, lastno in tistih, ki so branili svoje, je zaznamoval svoj pohod. Če je imel še toliko moči, je v boju za življenje pregnal drugi narod z njegovega ozemlja, sicer je pa sam podlegel in brez testamenta zapustil svojo rodno grudo drugemu narodu, ki ga je ta ali ona sila vrgla iz dotedanjega bivališča. Preseljevanje narodov, ki je spremenilo obličje zemlje, ni imelo svojega izvora samo v pohlepu po tujem, ampak tudi v boju za obstanek. V primeri s tistimi in mnogimi drugimi časi, o katerih nam zgodovina kratko in hladno poroča, so naši komaj lahna senca.

To velja zlasti za Ameriko. Navadni Amerikanci so bili v času

prosperitete podobni predvojnim plemenitašem premaganih držav. Kakor oni, so tudi ti dolarski plemiči živeli v vsem izobilju. Kar so si v Evropi, ali odkoder so že prišli, mogli samo grofi in baroni privoščiti, si je tu privoščil navadni delavec. Razloček je bil samo ta, da so ti svojo udobnost z lastnimi žulji, v težkem delu priborili, oni pa podedovali. Pa je prišla vojska. Za njo pa socialni in finančni polom krvnih plemičev. Če niso hoteli stradati, so morali prijeti za kako delo. Lakote menim jih je malo umrlo. Še so bili privilegirani, še so imeli prednost. Kdor je hotel delati, mu ni bilo treba stradati. Pa kako so tarnali in zdihovali in obupavali v svojem res bistveno slabšem položaju. A ko bi kak revež, ki se je vedno le s težavo ril skozi življenje imel tisto, kar imajo oni, bi mislil, da je postal baron.

Da, tem razkošnim in razvajenim plemičem so podobni Amerikanci. Ne samo višji dolarski plemiči, ampak tudi taki, ki jih delovne roke rede. Res so morali trdo delati, a se jim je delo tako rentiralo, da so si mogli privoščiti udobnosti, o katerih bi bili tam, odkoder so prišli, kvečjemu lahko sanjali in sline požirali po njih. Marsikateremu je to udobje čisto glavo zmešalo. Postal je objesten in preširen, da ni bilo več z njim govoriti, zlasti o veri in cerkvi ne. Kdo se bo oziral po kakem drugem raju nad zvezdami, o katerem se ne ve če je, ali če ni. Bolje drži ga, ko lovi ga, tako so govorili.

Pa je prišla sedanja kriza, ki je milijone teh nižjih denarnih plemičev pahnila iz raja, ki so si ga priborili. Za vsakdanje življenske potreščine jim morda trda gre. Kako so radi tega obupani, kako polni tožba o vnebovpijoči socialni krivici, vsi revolucionarni. Komaj čakajo rešenika iz Rusije, o katerem upajo, da jim bo zopet priboril nebesa na zemlja. Gotovo, da je to vnebovpijoča krivica, če so dobrane sveta tako krivično razdeljene, kot bi bili eni pravi otroci nebeškega Očeta, drugi pa pastorki. Resnica je pa tudi, da ko bi mnogi teh, ki jih je sedanja kriza pahnila iz priborjenega zemskega raja, v starem kraju tako živeli, kot tu še zdaj živi, bi morda nikoli ne dobili skominov po Ameriki.

Čudne reči pripovedujejo tisti, ki vodijo dobrodelno akcijo. Kako so ljudje še prešerni, kako so zbirčni, kaj vse hočejo imeti. Vse to so še odmevi nekdanjega blagostanja, ki je ljudi razvadilo in pomehkužilo. Seve, če prej ni bil noben avtomobil dosti lep, noben radio dosti modern, obleka doli do nogavic prenavadna, če ni bila svi-lena, če so šli malo ponošeni čevlji in cikajeta hrana na smetišče, je razlika med prej in zdaj pač velika in se zato tim britkeje občuti.

Toda spričo vsega tega ne moremo družega reči, kot da je kriza ki jo doživljamo kazni božja za ljudsko objestnost, prešernost in

razkošje. Trezno misleči, ki so tak napuh v času prosperitete opazovali, so napovedovali, da se bo moralo v nadaljni bodočnosti nekaj zgoditi, kar bo temu divjemu vrvenju in drvenju za zemeljskimi nebesi napravilo temeljit konec. Prišlo je tisto s strahom pričakovano, še prej kot si je marsikdo mislil. Z mrzlo jekleno roko trga ljudem srca od zemskega raja, da znova zahrepen po nadzemskem. A preveč so se vgrizla vanj, preživi so še spomini nanj, da bi se mogla udati v novo, tako različno usodo. Odtod odmevi nekdanje prešernosti.

Ko bi hoteli ljudje spoznati, da je ta kriza sicer človeško zlo, a obenem od Boga dopuščena kazni za to prešernost, bi ne iskali krivcev le izven sebe, ampak bi tudi sebi malo izprašali vest, ter skesano priznali: Tudi naša krivda, če že naša največja krivda! S tem priznanjem bi potolažili jezo božjo, da bi prej odložil kaznujočo šibo, med tem ko ga z godrnjanjem, zabavljanjem in prešernostjo še nadalje izzivljajo.

Vsaj otroci sv. Frančiška ne bi smeli biti med temi izzivači. Godrnjanje, zabavljanje, kritiziranje in drugo rezoniranje, še bolj pa vsaka prešernost. To je bilo njemu docela tuje. Povoda bi mu za to prav tako ne manjkalo, kakor nam ne. Socialne razmere njegovega časa so bile slične našim. Na eni strani "maiores", mogotci krvi in

zlata, na drugi strani "minores", brezpravna, uboga masa. Vmes med obema globok prepad, ki ga je vsak čas grozila zaliti kri obeh nasprotnikov. Frančišek, dasi po rojstvu in socialnem stanju "maior", mogotec, je prostovoljno postal "minor", večji ubožec, ko so bili vsi drugi. Ves božji kot je bil, in vtelešena ponižnost, ni nikomer drugemu izpraševal vesti, kot samemu sebi in sebe imel za največjega grešnika, nevrednega, da ga zemlja nosi. Kot tak se je postavil med oba, s škripajočimi zobmi si nasproti stoječa sloja, ter ju v imenu skupnega Očeta, pri ljubezni našega božjega brata Jezusa Kristusa, katerega kri je za vse tekla, pozval k spravi. In vspel je.

To je naloga otrok sv. Frančiška v sedanjih socialnih krizah in bojih. Pred vsem ne smejo zgubiti glave in vere, ter upanja v Boga. Vsaj oni morajo ponižno priznati: Po zasluženju trpimo! Če sami res niso nič krivi, bo njih ponižno in skesano priznanje dvakrat dragoceno v očeh Gospodoivh. Potem morajo biti pa po zgledu svojega duhovnega očeta sv. Frančiška angeli miru in sprave med bojujočimi se brati sredi burnega sveta. Simoni morajo biti takim, ki omahujejo in obupujejo pod težkim križem. Z molitvijo in delom, z bein zdvojenim kazati pot nazaj k Bogu, viru vse prave, časne in večne sreče.

Naše novice.

P. Salezij.

ja; če ga ni, ga naredi ter je glasneje zakašljala po deželi. Zlasti dva dni smo si ohranili v spominu tisti, ki smo tedaj hodili maševat k enim ali drugim sestram, namreč drugi in šesti marec. Drugega marca je bila vsa narava kakor velikansko svetišče, v katerem je bilo toliko lestencev, kolikor je dreves zunaj. Ponoči je padal dež, ki je sproti zmrzoval na vejah. Zjutraj so se pa pod težo zmrznene dežja šibile in globoko pri-

pognile veje. Spodnje veje so se marsikje dotikale tal. Tudi je več vej omahnilo pod težo ledu in se nalomilo ali pa se tudi odlomilo ter z večjim ali manjšim pokom telebnilo na tla. Mnogo dreves je bilo na ta način poškodovanih. Dobro, da se je led še tisti dan proti večeru odtajil, sicer bi bila škoda občutnejša.

Tudi šesti marec je ostal v posebnem spominu tistim, ki so morali ta dan venkaj na cesto. Prej-

PRIKAŠLJALA JE STARKA ZIMA . . .

Mislili smo, da letos ne bo prave zime in mraza; pa smo se urezali v teh svojih mislih. Tedaj, ko smo se že bližali pomladi, je nastopila z vso svojo ostrostjo. Namesto, da bi odkašljala kam v Sibirijo ali na severni tečaj, je pred odhodom še pokazala, da se zaveda, kaj je njena pravica. Morebiti se je spomnila starega ljudskega pregovora: Sveti Matija led razbi-

šnji dan je padlo malo snega, drugi dan pa je brilo, kakor da bi si bila zima pri vseh brivcih izposodila njihove britve. Še par dni pozneje je brilo in žgalo, toda kdor je okusil krst prvega dneva, ni tako hudo vzdihoval naslednje dni. Sedaj, ko to pišem, je že malo boljše. Tolaži nas tudi upanje, da bo zimi kmalu odklenkalo in bo narava začela prizvanjati novodošli pomladi.

FATHER JOHN IN NJEGOVE ČEBELE.

S pomladjo se bodo prebudile tudi naše čebele. Sicer čebela ne otrpne kakor osa, ki prespi vso zimo, ne da bi kaj zaužila, vendar je vse kaj drugega pogledati v panj pozimi ali pogledati vanj poleti. Pozimi se čebele v panju stisnejo v gručo, da se tako grejejo, poleti pa se v najhujši vročini zopet sprimejo v gručo, toda zunaj panja, kjer je bolj hladno in jih lahni vetrič ohlaja. Kakor hitro bo začelo greti toplejše sonce, bo naš čebelnjak nanovo oživel.

Seveda si lemontskih čebel ne moremo misliti brez Fathra Johna. Pred sedmimi ali osmimi leti je z velikim trudom in strahom prenesel čez lužo par kranjskih matic ter jim v ameriških panjih preskrbel stanovanje. Poznej jim je postavil tudi pravi starokrajški čebelnjak. Starokrajški čebelnjak, pa ameriški panji, to ne gre prav skupaj. Tega se je Father John precej zavedal. Pa kako si pomagati. Če je le slišal, da se odpravlja ta ali oni znani rojak v stari kraj, mu je pisal ali šel osebno k njemu, naj mu priskoči na pomoč ter prinese starokrajški panj ali pa vsaj natančno merilo zanj, da bi ga dal delati v Ameriki. Dolgo se mu ni posrečilo priti do zaželjenega cilja. Vsakdo, ki gre v stari kraj in se potem vrne, ima na-

vadno dovolj prtljage in mu ni mogoče vzeti še stvari za koga drugega. No, sedaj pa se mu je želja izpolnila. Kar celih 56 starokrajških, takozvanih Alberti-Žnideršičevih panjev ima v delu naš mizar. Ko bodo na pomlad čebele rojile, bodo vse morale v nove panje, v katerih se bodo bolj komodno gibale, Father John jih bo pa lažje opazoval in kontroliral njihovo delo.

Pa še nekaj drugega moram omeniti tukaj. V ameriškem čebelarškem listu (*American Bee Journal*) za februar je bilo naznanjeno, da se znameniti ameriški čebelarški veščak dr. E. F. Phillips odpravlja v Evropo, kjer bo obiskal slavnejše čebelarje. Father John je precej naslovil pismo nanj, naj gre tudi v Jugoslavijo in posebe še v Slovenijo. V načrtu namreč ni imel, da bi obiskal naše kraje. Tajništvo dr. Phillipsa je odgovorilo, da je dr. Phillips sicer že odpotoval, da pa bodo pismo poslali za njim in ga tako opozorili na našo domovino.

PRAV PO AMERIŠKO SMO JO UDARILI.

V januarski številki *Ave Marije* je je Father Hugo opisal, kako padajo hrasti na hribu. Nekaj izrednega je bilo to, a dogaja se tudi v starem kraju. Sedaj pa smo jo tudi po ameriško udarili: Začeli smo prestavljati hiše. Pa nikar ne mislite, da smo naš samostan s cerkvico prenesli na hrib, ker se nam ne posreči, da bi mogli tamkaj zidati nov samostan, ampak naredili smo drugače. Veste, da nam primanjkuje prostora. Tudi se menda še spominjate, da je bila na hribu pri jezeru precej velika hiša, v kateri je bila včasih sv. maša ob nedeljah. To-le hišo smo vzeli na piko, da si zaenkrat pomagamo iz zadrege. Te dni po polževo leze po hribu navzdol. Proti

koncu prihodnjega tedna bo menda prilezla tjakaj, kjer se bo morala ustaviti. Dobro da ni vmes kake ograje, preko katero bi prišla nekoliko težje, kakor polž s svojo hišico.

V tej hiši s hriba bo nov urad Ave Marije. Prejšnjega bomo spremenili v stanovanje za brate in kandidate. Tako bomo lažje shajali v samostanu, kamor bomo v kratkem dobili par novih stanovavcev. Kje ravno bo stala ona hiša s hriba, vam nalašč nočem povedati. Upam, da vas bo radovednost tako dolgo preganjala, da boste prišli od prvi priliki jo pogledat.

NAŠE MISIJE.

Če človek cel teden sedi pri knjigi, bi si rad vsaj v nedeljo malo odpohil in se raztresel. Vendar bi za nas patre bil tak počitek predrag. Zato gremo ob nedeljah venkaj, v Joliet, v Lockport ali kam drugam. Tamkaj mašujemo večkrat po dve maši; kadar pa samo eno, moramo prvo mašo opraviti pri sestrah ali doma.

Včasih nas pokličejo tudi kam dalje. Tako je bil ob bolezni Fathra Černeta za eno nedeljo v Sheboyganu Father Benvenut; v Cleveland, kjer imel misijon Father Odilo, je šel spovedovat Father John, v Minnesoti je opravil dve tridnevniči Father Bernard, v Milwaukee pojde še ta teden pomagat Father Benvenut in tako dalje. Nekateri smo šli spovedovat za Veliko noč, kamor so nas poklicali.

Kmalu bomo dali slovo spokornemu postnemu času. Po velikem petku bo zadonela prevesela velikonočna pesem z alelujo. Znanci in prijatelji si bodo poslali iskrene čestitke. Spodobi se, da se tudi Lemontčani spomnimo svojih prijateljev in znancev ter prav vsem želimo veliko medenih potic in pišanih piruhov.

Zahvale, darovi in drugo.

ZAHVALE:

Najlepše se zahvaljujem Materi božji in našemu apostolu Baragi za uslišano prošnjo, zmeraj bom obema hvaležna, da sta mi v sili pomagala.

Mary Lousha, Lisbon, O.

Tudi jaz se Bogu in božji Pomočnici prav lepo zahvaljujem za dobrote, ki mi jih je podelila v velikih težavah. Zahvaljujem se jima za posebno milost, ki sem jo dosegla.

M. Schutte, Brooklyn.

Za sv. maše so poslali:

C. Oberseider \$1, H. Križ \$10, J. Požez \$2, M. Ramuta \$2, F. S. \$1, J. Molek \$2, B. Sedmak \$5, J. iPntar \$2, M. Mirtič \$1, J. Svirgelj

\$2, M. Cimpermann \$1, J. J. McGraw \$1, A. Gerbec \$1, M. Gerbec \$2, J. Perko \$4, N. N. \$1, A. Hribar \$1, M. Veberstar \$1, F. Furlan \$1, K. Pešel \$1.50, A. Wacak \$2, M. Brodarich \$1, A. Gregorich \$2, A. Collins \$1, M. Plute \$1, M. Hochvear \$1.50, A. Gantar \$1, A. Bondi \$1, A. Sluga \$1, M. Svirgel \$5, H. Moren \$1, M. Mahkovec \$1, M. Legan \$1, I. Kokal \$2, A. Požun \$1, M. Tomec \$1.50, M. Uljon \$1, S. Kovač \$3, J. Meglen \$1, Mrs. Skul \$3, H. Ivanich \$1.50.

Za Ave Marijo so dali:

M. Grum \$1, U. Ivsek \$1, M. Svirgel \$1.

Za kruh sv. Antona so dali:

M. Sivic \$2.50, M. Plute 50c.

Člani Apostolata sv. Frančiška so postali:

J. Meglen \$1, M. Verbertsar \$1, M. Plute 50c, M. Svirgel 50c, I. Zamernik \$10, F. Francelj 5zc, F. Pikuš \$10.

Za lučke so poslali:

B. Sedmak 30c, J. Slemmer \$2, M. Verbertsar 50c, A. Gantar 50c, A. Premetz \$1, M. Plute 50c, C. Verma \$1, M. Markovich \$1, J. Tomec 50c, H. Moren \$1.

Baragov sklad:

M. Slivnik \$1.

Darovi za samostan:

Mrs. Kremesec \$5, J. Mesec \$5., J. Vesel M. B. \$5, M. Kapsch \$5, S. Sivic \$2, M. Slivnik \$1.

Sto dinarjev.

Šel sem v banko, da bi zamenjal tisoč dinarjev. V zameno sem dobil stodinarski bankovec, kakor jih je na milijone drugih. Eden izmed njih je imel na levi strani spodaj in na desni zgoraj številko 775, v sredi pa 19352495 ter dan izdaje 30. novembra 1920. Bil je umazan in obrabljen. Kakor navadno izgleda bankovec, ki gre skozi leta iz roke v roko. Ko sem ga slučajno bolj natančno pogledal, vidim na robu zapisano: „Zate sem dala nedolžnost. 10. 5. 1929.“ To je

vse. Toda ali ni to strašen roman? Za sto dinarjev prodana nedolžnost. V sobi hotela? Na samotnem kraju? V bližini beznice? Kako je pot vodila tja? Kako nazaj? Sto dinarjev! Spomin na to uro je neizbrisljivo vžgan v spomin žrtve in zapeljivca. Nihče ne pozabi tega dneva. „Zate sem dala nedolžnost!“ Čigav je bil ta bankovec? Kdo ga je dal? Ali je bil tujec? Ali naš znanec? Mogoče ti, ki bereš? Kako grozen roman — ta stodinarski bankovec!

Dobra dela,

ki nič ne stanejo, pa so jako dragocena v božjih očeh.

Prijazen obraz pri enoličnosti vsakdanjega življenja.

Previdno molčanje, če vidimo napake drugih.

Beseda priznanja pri dobrem delu bližnjega.

Mala usluga našim podložnim.

Šala, dovtip za ljubljence božje, otroke.

Potrpežljiv pogovor z nepotrpežljivimi in sitnimi.

Pogled sočutja s tem, ki nosi skrivno bol.

Prijazen pozdrav priprostemu, navadnemu človeku.

Priznanje lastnih slabosti.

Odkritosrčno priznanje storjene krivice.

Kaj se pravi biti katoličan?

Katoličan biti se pravi: odločno spoznavati tiste verske nauke, ki nas jih uči sv. cerkev. Dve luči plamte nad življenjem vsakega katoličana; božje razodetje in cerkev, ki besedo božjo uči in razlaga. Bog je govoril po prerokih in slednjič po svojem Sinu Jezusu Kristusu. Vse to nam neovrgljivo potrjuje zgodovina. Ta Kristus, o čigar bivanju, učenju, trpljenju in smrti priča še danes po celem svetu razkropljeno judovsko

ljudstvo, čigar kri je klicalo nase in na otroke, ta Kristus je ustanovil eno samo cerkev. Tej cerkvi je izročil svoje milosti, svoj nauk in svojo oblast ter naročil vsem, ki ljubijo resnico, naj to cerkev poslušajo, naj to cerkev ubogajo. Naukov odrešenja ni torej izročil posameznim ljudem, da bi jih po svoji volji razlagali, sprejeli ali zavrgli, ampak jih je izročil v varstvo cerkve.

Naše sestre na gričku "Asizij"

Dobile smo že več pisem s vprašanji, če bo na velikonočno nedeljo žrebanje naše So. Chicaške hiše. Gotovo nam naši odjemalci tiketov ne bodo zamerili, ako se bo stvar malo zavlekla.

V teh časih depresije bi nam bilo ne mogoče prodajati tiketov, in vendar jih imamo še zelo mnogo. Nekaterih slovenskih naselbin še sploh nismo obiskale. Upamo, da dobimo v kratkem boljše čase in tako bo šla stvar naprej. Ako bi pa le prišlo do žrebanja, bomo pravočasno poročale. Za velikonoč je pa že sklenjeno, da ne bo.

Dne 15. februarja je vstopilo 8 deklc v postulaturo. Slavnosti so se udeležili tudi nekateri starši. Preč. g. pater Hugo je imel ganljiv govor in marsikatero oko se je posolzilo.

Občutno zimo smo čutile zadnje dni. Naši kurjači so kar naprej nalagali, — še ponoči niso imeli miru. Za naše bolnike je bil ta mraz izvrsten zdravnik. Polovica nas prebivalcev, vsi kašljavi in prehlajeni, se je kar naenkrat bolje počutila, ko je doktor-mraz žvižgal in piskal okrog ogljev. Sedaj pa je vse zdravo in čilo in se veseli velikonočnih praznikov. Res, vsak letni čas ima svoje veselje, — posebno še za nas mlade.

S pripravami za majniško slavnost smo že začele in upamo, da se naši rojaki že tudi zanimajo za to.

V prijetno dolžnost si štejemo, da se javno zahvalimo Mali Cvetki za pomoč, ki nam jo je skazala zadnji teden.

Ker se je stvar največ tikala naše vrhovne prednice, ki se sedaj nahaja med nami, — je častita mati naročila, da molimo tridnevno k Mali Cvetki. Molile smo tri dni po trikrat na dan določeno molitvico z eno Češčeno Marijo, — in čudo, — zadnji dan tridnevnice je bila stvar ugodno rešena. Hvala Bogu in naši sveti priprošnjici.

Darovalci: Ivana Adamich, Hibbing \$5, Francis Tomšič \$1, Joseph Stuckel \$1, Agnes Nerud \$1, Mrs. Zupič \$1, Mrs. Bonca \$1, Mrs. Mary Korošec \$5, Mrs. Ovniček \$1, Jennie Zorko \$1, Mrs. Bambich \$1, Mr. Bruder \$1, Agnes Fabjan \$1, Mrs. Augustin \$1, Joseph Arko \$1, M. Drašler \$1, Mrs. Magdalena Brišar \$1, Mr. Petek, Milwaukee \$5, Mrs. Spilak \$1, Pilsen Laundry \$1, Eva Ponikvar \$1, Mr. Košnik \$1, Mrs. Struna \$1, Mrs. Kastelic \$1, Mrs. Brozič \$1, Mrs. Hunter \$1, Mrs. Pogačnik \$1, Mrs. Jurkovič \$3. — Hvala vsem.

Čikaška Veronika želi veselo Alelujo.

Dne 15. feb. sem bila sprejeta v postulaturo. Ta dan je bil dan veselja. Naznanjam Vam tudi, da smo bile vse bolne. Vse nas je obiskala nepridiprav "flu". Vsako posebe je položila v posteljo. Ljubi Bog nam je preskrbel počitnice za cel teden.

Sedaj smo že zdrave. Začele smo se pripravljati za Veliko noč.

Učimo se tudi peti lepe velikonočne pesmi.
Vesele velikonočne praznike!

Mrs. "Flu" je bila pri Marici iz Jolietu.

Že dolgo se ni nič od mene slišalo. Sedaj Vam pa naznanim, da smo imele cel teden počitnice, katere nam je preskrbela Mrs. "Flu". Katere so bile zdrave, so skakale po hribu, a me bolne smo bile pa zaprte v sobi. Moja soseda je bila le pol dneva v postelji a je meni rekla: "Ti, Mary, si pa menda lena." Čez par dni sem pa že smela iz postelje.

Hvala Bogu, sedaj smo že vse zdrave. Lepo je imeti počitnice — a to ni lepo, ker nam je učenje zaostalo.

Voščim vsem čitateljem Ave Marija — Veselo Alelujo.

Pomladi si želi G. Baznik.

Teško mi gre z mojo slovenščino, vendar hočem pokazati, kaj znam. Čitam že precej dobro. Vse gojenke smo naročene na Lučko. Vsak mesec dobimo ta list. Tam najdemo lepe povestice in nauke.

Dne 15. februarja sem bila sprejeta v postulaturo. Bila sem zelo vesela, kajti prišla je tudi moja mamica in mnogo prijateljic iz La Salle.

Pomlad se bliža, a ne zgleda tako, ker še imamo sneg.
Vas prav lepo pozdravlja — kakor tudi vse La Sallčane.

Helena iz Sheboygana piše:

Najprvo Vam naznanim, kako smo se imele dne 15. februarja. Ob treh popoldan so prišli prečastiti gospod Father Hugo — in imeli lepo pridigo. Po pridigi je bil blagoslov. Ko je vse minulo smo dobile ovratnike in bile sprejete v postulaturo. To se pravi, da bomo čez 6 mesecev sprejete v novicijat. Bo še marsikaj težkega prišlo čez nas, a nič ne škodi. Daj ljubi Bog, da ostanemo stanovitne.

Za Veliko noč pričakujem svojih staršev.
Želim vesele velikonočne praznike.

Elberta iz Cleveland se veseli obiska.

Iz pisma moje mamice sem zvedela, da me pride za praznike obiskat.

Pet mesecev je že nisem videla — ali ni to dolgo? Oh kako se je veselim in tudi darov, ki mi jih bo prinesla. Pozdrav!

Mary Kavaš iz Grička je postulantinja.

Naznanjam Vam, da sem zdrava in vesela posebno še sedaj, ko se bližamo veselimi velikonočnim praznikom.

Dne 15. feb. sem bila sprejeta v postulaturo. Nič manj, kakor 5 let sem čakala na ta trenutek. Sedaj pa moram biti dobra, da bom dne 15. avgusta sprejeta v novicijat.

Vesele velikonočne praznike!

Frausova Marička se je zbudila. . .

Že dolgo se nisem oglasila na "Cornerju", a ne smete misliti, da sem zaspala.

Dne 15. februarja je bila moja prijateljica sprejeta v postulaturo. Mogoče bom čez dve leti sprejeta tudi jaz.

Vas pozdravljam in želim vesele velikonočne praznike.

Velikonočno darilo.

Ravnokar je izšla nova knjiga o Baragi. Naslov knjige: "The Apostle of the Chippewas". Pisatelj knjige: Joseph Gregorich. Baragova Zveza nam je že dolgo obetala poljudno življenjsko povest našega naroda, ki bi naj bila v prvi vrsti namenjena naši angleško govoreči mladini. Obljuba je izpolnjena. 26 poglavij ima knjiga. Prikupljiva je že zunanja oblika knjige: vsebina je od prvega do zadnjega poglavja zajemljiva. Pisatelj je skušal v jasni luči pokazati veličino Baragovega življenja in dela. O Baragi že imamo angleške knjige, toda vse so bolj visoke, pisali so jih znanstveniki. Ta knjiga je domača in poljudna, pisana v takem tonu in slogu, da bo razumljiva celo našim najmlajšim. Namen pisatelja in Baragove Zveze je pač bil, da se tudi naši mlajši, ki doslej niso imeli prilike spoznati in spoznavati veliko dušo in globoko srce enega prvih slovenskih naseljen-

cev — Barage, da se tudi oni zavzamejo za veliko idejo, ki jo propagira in širi med našim narodom Baragova Zveza: Slovenci hočemo, da Amerika spozna, da smo dali tudi Slovenci že v prvih letih pijomirja, ki je z drugimi apostoli vere in kulture oral ledino Amerike. Obenem naj zve dom in tujina: Baraga je s svojim svetniškim življenjem zaslužil, da ga venčamo z lavoriko svetništva. Ta namen je imel pisatelj nove knjige. Upamo, da bo s svojo knjigo vzbudil v srcih naše mladine vnemo za delo Baragove Zveze.

Sezimo po knjigi. Najlepše velikonočno darilo je. Trije kvodri se bodo v teh časih težko odtrgali od nas, toda rodili bodo mnogo blagoslova. Tri kvodre stane Gregoričeva knjiga. Prav lahko jih boš utrpel. Knjiga Ti bo dala mnogo duhovnega užitka.

Dobri so naši ljudje.

Kampanja A. Slovenca je v dobrem teku. Da bi bili boljši časi, morda bi bili njeni uspehi še lepši in večji, uspeh, ki ga je imela kampanja doslej, je dovoljen. Dnevnik smo si za dober čas zopet ohranili.

Od vseh strani so se oglašili in pozivali narod, duhovniki in lajiki in klicali naselbine na tekmo.

Tudi naš mesečnik in njegovi bralci se gotovo vesele uspehov Slovenca. Z drugimi smo ene misli: A. Slovenec naj živi z nami, dokler bomo mi živeli. Tako dolgo naj živi, da bo lahko zadnji Slovenec v Ameriki v zadnji uri še lahko z veseljem bral v A. Slovencu — slovensko besedo za zadnje tolažbo.

Ko bo kampanja pri kraju.

Ko bo kampanja pri kraju, naj nam da A. Slovenec tudi enkrat priliko ankete. Tuja beseda. Po domače ne pomeni drugega, kakor le-to: Slovenec naj nam naročnikom in bralcem da kolono na razpolago, v kateri bomo izražali vsak svoje mnenje o A. Slovencu. Doslej so bile vse besede za A. Slovenca bolj propagandnega pomena. Navduševali so nas. Anketa o A. Slovencu naj bi segla globlje: naročniki naj bi odkrito in jasno izpovedali, kaj jim je A. Slovenec, kaj bi se morda dalo izboljšati v njem. Ne bi bila kritika ta anketa, samo osebna ocena.

Pa četudi bi bilo kaj kritike v njej, kritike, ki bi bila zdrava in iskrena, nič ne de. Vode se samo otrok boji. Vse naše delo in življenje mora biti izpopolnjevanje. Nobena reč na svetu ni popolna.

Če bi razpisal A. Slovenec tako anketo, bi jaz lahko marsikaj napisal. Na priliko: Moja zamisel katoliškega dnevnika. — Dopisi v A. Slovencu. — Težave urednika A. S. — Sebični dopisniki. — Ali ni škoda prostora za otročje dopisnike. in dopise naših Jednot? . . . In še marsikaj bi se dalo napisati.

Zarja.

je glasilo Ženske Zveze, ki je bila pred nekaj leti ustanovljena. Tedaj smo še vsi z nezaupanjem gledali na to novo ustanovo. Danes vemo da je imela Ženska Zveza resne namene. Najlepši dokaz temu je glasilo Zveze — Zarja. Vsak mesec jo človek z zanimanjem prebere. Polna je življenja od prve do poslednje kolone. Že naslovna stran je mikavna. Bolj kakor je bila prejšnja leta. Baj je naslovna stran delo duhovnega vodje samega. Duhovni nadzornik Zveze je Rev. Anton Schiffrer, ki v Zarji sleherni mesec napiše tudi nekaj krepkih in dobrih člankov.

Častitati moramo Zarji in Ženski Zvezi. Našim ženam pa

besedo navdušenja: pristopite v Žensko Zvezo. Zadnji čas je, da postane vsaka naša žena članica te lepe organizacije. Malenkostna članarina 25 centov na mesec ti prinese vsak mesec tudi mesečnik "Zarja". Če bi drugih dobrin ne imela Zveza, že zaradi Zarje, bi pristopila, toliko koristnega berila imaš v njej, žena, dekle. Pa ima Zveza še drugih materijelnih in duhovnih dobrot zate. Pristopi danes. Naselbine, ki nimate še podružnice Zveze, ustanovite jo. Za pojasnila pišite glavni tajnici Mrs. Josephine Račić, 2054 W. Coulter Str., Chicago, Ill. Tudi nečlanice si lahko naročite "Zarjo". Naročnina je za vse leto samo \$2.00

Kadarkoli želiš spominke,

mislim: duhovne spominke, kakor križ, rožnivenec ali kaj drugega podobnega, molitveno knjižico naj bo v slovenskem ali

angleškem jeziku, piši na Upravo Ave Marije, P. O. Box 608, Lemont, Ill. Takoj ti bo postreženo.

Baragova Zveza

je na letošnjem glavnem zborovanju spremenila postavko o članih. V Baragovo Zvezo lahko pristopijo sedaj tudi posamezniki, nele društva in organizacije, kakor je bilo prvotno re-

čeno. Pristopajte v to Zvezo, rojaki. Svetilnik v A. Slovencu Vam večkrat kaj sporoči o delu te Baragove Zveze. Zavzemimo se vsi za delo Baragovo.

POZOR!

Na tisoče Slovencev in Hrvatov se mi je zahvalilo za moja zdravila, katera so rabili z najboljšim uspehom, kakor za lase, revmatizem, rane, in za vse druge kožne in notranje bolezni. Mnogi mi pišejo, da je moj brezplačni cenik vreden za bolnega človeka nad \$5.00. — Zaradi tega je potrebno, da vsakdo takoj piše po moj brezplačni cenik za moja REGISTRIRANA in GARANTIRANA ZDRAVILA.

JAKOB WAHČIČ

1436 East 95th Street,

CLEVELAND, OHIO

JOSEPH PERKO

2101 West 22nd Street, Chicago, Ill.

SLOVENSKA TRGOVINA S ČEVLJI.

Najboljše blago. — Čevlji za vso družino.

Potem, ko ste temeljito

prevdarili vse okolnosti, morate priti do zaključka, da so vaši novci najbolj varno naloženi v

Kaspar American State Bank

1900 Blue Island Avenue,

Chicago, Ill.

RAZPRODAJA PLOŠČ

Knjigarna A. Slovenca javlja vsem ljubiteljem slovenske pesmi in godbe, da imajo najlepšo priliko ravno sedaj: Nabavijo si lahko po ceni lepe Viktor plošče. Poglej A. Slovenca. Med tednom prinese enkrat oglas, v katerem je omenjeno: katere plošče lahko dobiš po tej smešno nizki ceni. Vsaka plošča navedena v onem oglasu stane samo 49c. Pri naročilu ene ali dveh plošč priloži še za vsako pet centov za poštnino, če pa naročiš tri plošče skupaj, plošče v navedenem oglasu, dobiš vse tri za 99 centov. Požuri se in ne zamudi lepe prilike.

Piši na KNJIGARNO "EDINOST"
1849 W. 22nd Street, Chicago, Ill.

Phone Canal 7172-3

PARK VIEW WET WASH LAUNDRY CO.

FRANK GRILL

1727-31 West 21st Street, Chicago, Ill.

Za pohištvo in pogrebe

Tisti, ki ste v Clevelandu in okolici, in ki pridete v Cleveland, se lahko v vašo lastno korist poslužite pohištva iz naše prodajalne. Pri nas je pohištvo kar najbolj zanesljivo in vredno zanj danega denarja. Glavno prodajalno imamo na 6019 St. Clair, podružnica pa je na 15303 Waterloo Rd., Cleveland, Ohio.

Tudi tisti, ki se obrnejo na nas za pogrebno opravila, dobijo za manjše izdatke boljše postrežbo.

A. GRDINA & SONS

Za vsa podjetja velja glavni telefon

HENDERSON 2088